

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Leszek Kulik (spr.)
Sędziowie	SSA Nadzieja Surowiec SSA Jerzy Szczurewski
Protokolant	Magdalena Zabielska

przy udziale prokuratora - Jarosława Walędziaka

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2016 r. sprawy:

1. **A. K. (1)** oskarżonego z art. 258 § 3 k.k. art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.
2. **K. P. (1)** oskarżonego z art. 258 § 3 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 299 § 1, 5 i 6 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.
3. **R. T. (1)** oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
4. **B. K.** oskarżonej z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
5. **A. W. (1)** oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

6. **G. S. (1)** oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

7. **R. J.** oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

8. **P. P. (1)** oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zb. a rt. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k., art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

z powodu apelacji obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 6 października 2015 r. sygn. akt III K 23/10

I. Zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego G. S. (1) w ten sposób, że przyjmuje, iż przypisanego mu czynu w pkt. VI części dyspozytywnej, dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą.

II. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. K., adw. J. K., adw. A. O., adw. K. Z. kwoty po 738 zł., w tym kwoty po 138 zł. podatku VAT, za obronę z urzędu oskarżonych : B. K., G. S. (1), R. J., P. P. (1) w postępowaniu odwoławczym.

IV. Zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych : A. K. (1) kwotę 3100 zł., K. P. (1) kwotę 1480 zł., R. T. (1) kwotę 1000 zł., A. W. (1) kwotę 1260 zł. tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża ich pozostałymi kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w częściach im przypadających.

V. Zwalnia oskarżonych: B. K., R. J., G. S. (1) i P. P. (1) od kosztów sądowych za postępowanie przed sądem drugiej instancji.

UZASADNIENIE

A. K. (1) s. H. i T. zd. P. ur. (...) w B. został oskarżony o to, że :

I. w bliżej nieustalonym okresie od stycznia 2006 roku do maja 2007 roku w B. i innych miejscowościach, kierował wspólnie z K. P. (1) zorganizowaną grupą przestępczą w skład której wchodził też: R. T. (1), B. K., A. W. (1), S. D., F. T., G. S. (1) i inne osoby, mającej na celu m. in. wyłudzenie kredytów bankowych hipotecznych i samochodowych, leasingów samochodowych oraz pożyczek gotówkowych na szkodę szeregu banków na terenie kraju oraz „pranie brudnych pieniędzy”,

tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.

II. w okresie od lutego 2006 roku do 10 marca 2006 roku w B., w ramach kierowanej przez siebie oraz K. P. (1) zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), B. K., A. W. (1), S. D., F. T., G. S. (1) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Bank (...) S. A. Oddział w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 272 090 zł, w ten sposób, że wprowadził w błąd pracowników wymienionego Banku co do okoliczności zakupu nieruchomości w miejscowości B. przy ulicy (...) oraz co do zamiaru spłaty kredytu, przedstawiając im jako

autentyczne podrobione dokumenty w postaci: aktu notarialnego nr repertorium (...) z dnia 27 lutego 2006 roku, aktu notarialnego nr repertorium (...) z dnia 8 marca 2006 roku o nabyciu wskazanej nieruchomości, wniosku o założenie księgi wieczystej i o wpis hipoteki z prezentatą Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 7 marca 2006 roku, pisma z dnia 7 marca 2006 roku z (...)w O. Filia w S. w sprawie odstąpienia od prawa pierwokupu zabudowanej nieruchomości wraz z oświadczeniem odsprzedaży 1/3 jej całości, a także wypis z rejestru gruntów z dnia 22 lutego 2006 roku oraz poświadczający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu G. S. (1) w firmie(...) K. P. (1) oraz opracowany na zlecenie A. W. (1) – celem zabezpieczenia kredytu hipotecznego – operat szacowania wskazanej nieruchomości z dnia 21 lutego 2006 roku, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w wyniku czego umową z dnia 28 lutego 2006 roku Bank udzielił kredytu hipotecznego w kwocie 272 090 zł, który został uruchomiony w dniu 10 marca 2006 roku, czym działał na szkodę Banku (...) S. A. Oddział w B., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

III. w okresie od 8 marca 2006 roku do dnia 10 marca 2006 roku w B., w ramach kierowanej przez siebie oraz K. P. (1) zorganizowanej grupy przestępczej, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, spowodował założenie w Banku (...) w B. konta o numerze (...), a następnie przyjął na nie pieniądze pochodzące z przestępstwa opisanego w punkcie II-im, tj. kwotę 272 090 zł wyłudzoną w wyniku oszustwa dokonanego na szkodę wymienionego Banku, które następnie w kwocie 270 000 zł polecił wypłacić i przekazać sobie, przez co znacznie utrudnił stwierdzenie miejsca umieszczenia tych pieniędzy, osiągając znaczną korzyść majątkową, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w okresie od czerwca 2006 roku do grudnia 2006 roku w B., w ramach kierowanej przez siebie oraz K. P. (1) zorganizowanej grupy przestępczej działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), R. T. (1) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić(...) z siedzibą w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 900 000 zł w ten sposób, że po uprzednim pozyskaniu R. J., na którego nazwisko miał być udzielony kredyt hipoteczny na zakup nieruchomości w K., wprowadził w błąd pracowników wymienionego Banku co do zamiaru jego spłaty, przedstawiając im za pośrednictwem firmy (...) w B. wraz z wnioskiem o przyznanie kredytu z dnia 17 października 2006 roku jako autentyczne poświadczające nieprawdę i sfalszowane dokumenty w postaci m. in. informacji o zatrudnieniu i wyciągów z konta za okres trzech miesięcy, wystawionych na nazwisko R. J. przez firmę (...), dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, na podstawie których uzyskano pozytywną opinię kredytową, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak wymaganego przez Bank zaświadczenia z ZUS o naliczeniu składek ubezpieczenia społecznego za okres ostatnich sześciu miesięcy, czym działał na szkodę (...) z siedzibą w Ł., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

V. w okresie od 2 stycznia 2007 roku do 12 lutego 2007 roku w B., w ramach kierowanej przez siebie oraz K. P. (1) zorganizowanej grupy przestępczej działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), R. T. (1) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Oddział w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 333 540,98 zł, w ten sposób, że wprowadził w błąd pracowników wskazanego Oddziału (...), co do zamiaru spłaty zobowiązań, przedstawiając im wraz z wnioskiem o przyznanie leasingu jako autentyczne sfalszowane dokumenty w

postaci dwóch notarialnych poświadczeń oraz dwóch notarialnych pełnomocnictw z dnia 2 stycznia 2007 roku i 2 lutego 2007 roku, dotyczących okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w następstwie czego uzyskał leasing na trzy samochody: S. (...) w kwocie 127 049,18 zł, S. (...) w kwocie 112 000 zł i M. (...) w kwocie 94 491,80 zł na szkodę wymienionego leasingodawcy, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

VI. w dniu 5 marca 2007 roku w B. w ramach kierowanej przez siebie oraz K. P. (1) zorganizowanej grupy przestępczej, działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (2) i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić bank (...) S. A. z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25 000 zł, w ten sposób, że w celu uzyskania pożyczki we wskazanej kwocie usiłował wprowadzić w błąd pracowników wymienionego Banku co do zamiaru spłaty tej pożyczki, poprzez przedstawienie w nim przez K. P. (2) poświadczającego nieprawdę dokumentu co do okoliczności mającej znaczenie prawne w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu go w firmie(...) K. P. (1), które osobiście wystawił K. P. (1), dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ujawnienie tego czynu przez pracowników Banku i powiadomienie Policji w dniu 7 marca 2007 roku, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

2. K. P. (1) s. J. i A. z d. D., ur. (...) w B. został oskarżony o to, że :

VII. w bliżej nieustalonym okresie od stycznia 2006 roku do maja 2007 roku w B. i innych miejscowościach, kierował wspólnie z A. K. (1) zorganizowaną grupą przestępczą w skład której wchodził też: R. T. (1), B. K., A. W. (1), S. D., F. T., G. S. (1) i inne osoby, mającej na celu m. in. wyłudzenie kredytów bankowych hipotecznych i samochodowych, leasingów samochodowych oraz pożyczek gotówkowych na szkodę szeregu banków na terenie kraju oraz „pranie brudnych pieniędzy”,

tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.

VIII. w okresie od lutego 2006 roku do 10 marca 2006 roku w B., w ramach kierowanej przez siebie oraz A. K. (1) zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), B. K., A. W. (1), S. D., F. T., G. S. (1) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Bank (...) S. A. Oddział w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 272 090 zł, w ten sposób, że wprowadził w błąd pracowników wymienionego Banku co do okoliczności zakupu nieruchomości w miejscowości B. przy ulicy (...) oraz co do zamiaru spłaty kredytu, przedstawiając im jako autentyczne podrobione dokumenty w postaci: aktu notarialnego nr repertorium (...) z dnia 27 lutego 2006 roku, aktu notarialnego nr repertorium (...) z dnia 8 marca 2006 roku o nabyciu wskazanej nieruchomości, wniosku o założenie księgi wieczystej i o wpis hipoteki z prezentatą Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 7 marca 2006 roku, pisma z dnia 7 marca 2006 roku z(...) w O. Filia w S. w sprawie odstąpienia od prawa pierwokupu zabudowanej nieruchomości wraz z oświadczeniem odsprzedaży 1/3 jej całości, a także wypis z rejestru gruntów z dnia 22 lutego 2006 roku oraz poświadczający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu G. S. (1) w firmie(...) K. P. (1) oraz opracowany na zlecenie A. W. (1) – celem zabezpieczenia kredytu hipotecznego – operat szacowania wskazanej nieruchomości z dnia 21 lutego 2006 roku, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w wyniku czego umową z dnia 28 lutego 2006 roku Bank udzielił kredytu hipotecznego w kwocie 272 090 zł, który został uruchomiony w dniu 10 marca 2006 roku, czym działał na szkodę Banku (...) S. A. Oddział w B.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

IX. w okresie od 8 marca 2006 roku do dnia 10 marca 2006 roku w B., w ramach kierowanej przez siebie oraz A. K. (1) zorganizowanej grupy przestępczej, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, spowodował założenie w Banku (...) S.A. I Oddział w B. konta o numerze (...), na które S. D. przyjął pieniądze pochodzące z przestępstwa opisanego w punkcie VI-m, tj. kwotę 272 090 zł wyłudzoną w wyniku oszustwa dokonanego na szkodę wymienionego Banku, z której to sumy 270 000 zł przekazano A. K. (1), przez co znacznie utrudnił stwierdzenie miejsca umieszczenia tych pieniędzy, osiągając znaczna korzyść majątkową,

tj. o czyn z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k.

X. w okresie od czerwca 2006 roku do grudnia 2006 roku w B., w ramach kierowanej przez siebie oraz A. K. (1) zorganizowanej grupy przestępczej działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), R. T. (1) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...)z siedzibą w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 900 000 zł w ten sposób, że po uprzednim pozyskaniu R. J., na którego nazwisko miał być udzielony kredyt hipoteczny na zakup nieruchomości w K., w prowadził w błąd pracowników wymienionego Banku co do zamiaru jego spłaty, przedstawiając im za pośrednictwem firmy (...) w B. wraz z wnioskiem o przyznanie kredytu z dnia 17 października 2006 roku jako autentyczne poświadczające nieprawdę i sfalszowane dokumenty w postaci m. in. informacji o zatrudnieniu i wyciągów z konta za okres trzech miesięcy, wystawionych na nazwisko R. J. przez firmę (...), dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, na podstawie których uzyskano pozytywną opinię kredytową, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak wymaganego przez Bank zaświadczenia z ZUS o naliczeniu składek ubezpieczenia społecznego za okres ostatnich sześciu miesięcy, czym działał na szkodę (...) z siedzibą w Ł.,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XI. w okresie od 2 stycznia 2007 roku do 12 lutego 2007 roku w B., w ramach kierowanej przez siebie oraz A. K. (1) zorganizowanej grupy przestępczej działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), R. T. (1) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Oddział w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 333 540,98 zł, w ten sposób, że wprowadził w błąd pracowników wskazanego Oddziału (...), co do zamiaru spłaty zobowiązań, przedstawiając im wraz z wnioskiem o przyznanie leasingu jako autentyczne sfalszowane dokumenty w postaci dwóch notarialnych poświadczeń oraz dwóch notarialnych pełnomocnictw z dnia 2 stycznia 2007 roku i 2 lutego 2007 roku, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w następstwie czego uzyskał leasing na trzy samochody: S. (...) w kwocie 127 049,18 zł, S. (...) w kwocie 112 000 zł i M. (...) w kwocie 94 491,80 zł na szkodę wymienionego leasingodawcy,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

XII. w dniu 5 marca 2007 roku w B. w ramach kierowanej przez siebie oraz A. K. (1) zorganizowanej grupy przestępczej, działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (2) i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić bank (...) S. A. z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25 000 zł, w ten sposób, że w celu uzyskania pożyczki we wskazanej kwocie usiłował wprowadzić w błąd pracowników wymienionego Banku co do zamiaru spłaty tej pożyczki, poprzez przedstawienie w nim przez K. P. (2) poświadczającego nieprawdę dokumentu co do okoliczności mającej znaczenie prawne w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu go w firmie (...) K. P. (1), które osobiście wystawił, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla

uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ujawnienie tego czynu przez pracowników Banku i powiadomienie Policji w dniu 7 marca 2007 roku,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

3. R. T. (1) s. T. i K. z d. S., ur. (...) w Ł. został oskarżony o to, że :

XIII. w bliżej nieustalonym okresie od stycznia 2006 roku do maja 2007 roku w B. i innych miejscowościach, wspólnie z innymi osobami, w tym: B. K., A. W. (1), S. D., F. T., G. S. (1) i innymi, brał udział w kierowanej przez A. K. (1) i K. P. (1) zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu m. in. wyłudzenie kredytów bankowych hipotecznych i samochodowych, leasingów samochodowych oraz pożyczek gotówkowych na szkodę szeregu banków na terenie kraju oraz „pranie brudnych pieniędzy”,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XIV. w okresie od czerwca 2006 roku do grudnia 2006 roku w B., w ramach kierowanej przez A. K. (1) i K. P. (1) zorganizowanej grupy przestępczej działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), K. P. (1) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...)z siedzibą w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 900 000 zł w ten sposób, że po uprzednim pozyskaniu R. J., na którego nazwisko miał być udzielony kredyt hipoteczny na zakup nieruchomości w K., w prowadził w błąd pracowników wymienionego Banku, co do zamiaru jego spłaty, przedstawiając im za pośrednictwem firmy (...) w B. wraz z wnioskiem o przyznanie kredytu z dnia 17 października 2006 roku jako autentyczne poświadczające nieprawdę i sfalszowane dokumenty w postaci m. in. informacji o zatrudnieniu i wyciągów z konta za okres trzech miesięcy, wystawionych na nazwisko R. J. przez firmę (...), dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, na podstawie których uzyskano pozytywną opinię kredytową, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak wymaganego przez Bank zaświadczenia z ZUS o naliczeniu składek ubezpieczenia społecznego za okres ostatnich sześciu miesięcy, czym działał na szkodę(...) z siedzibą w Ł., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XV. w okresie od 2 stycznia 2007 roku do 12 lutego 2007 roku w B., w ramach kierowanej przez A. K. (1) i K. P. (1) zorganizowanej grupy przestępczej, działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), K. P. (1) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Oddział w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 333 540,98 zł, w ten sposób, że wprowadził w błąd pracowników wskazanego Oddziału (...), co do zamiaru spłaty zobowiązań, przedstawiając im wraz z wnioskiem o przyznanie leasingu jako autentyczne sfalszowane dokumenty w postaci dwóch notarialnych poświadczeń oraz dwóch notarialnych pełnomocnictw z dnia 2 stycznia 2007 roku i 2 lutego 2007 roku, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w następstwie czego uzyskał leasing na trzy samochody: S. (...) w kwocie 127 049,18 zł, S. (...) w kwocie 112 000 zł i M. (...) w kwocie 94 491,80 zł na szkodę wymienionego leasingodawcy, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

4. B. K. c. S. i A. z d. T., ur. (...) w B. została oskarżona o to, że :

XVI. w bliżej nieustalonym okresie od stycznia 2006 roku do maja 2007 roku w B. i innych miejscowościach, wspólnie z innymi osobami, w tym: R. T. (1), A. W. (1), S. D., F. T., G. S. (1) i innymi, brała udział w kierowanej przez A. K. (1) i K. P. (1) zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu m. in. wyłudzenie kredytów bankowych hipotecznych i samochodowych, leasingów samochodowych oraz pożyczek gotówkowych na szkodę szeregu banków na terenie kraju oraz „pranie brudnych pieniędzy”,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XVII. w okresie od 24 lutego 2006 roku do 10 marca 2006 roku w B., w ramach kierowanej przez A. K. (1) i K. P. (1) zorganizowanej grupy przestępczej działając wspólnie i w porozumieniu z: A. K. (1), K. P. (1), A. W. (1), S. D., F. T., G. S. (1) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła Bank (...) S. A. Oddział w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 272 090 zł, w ten sposób, że po uprzednim przekazaniu A. K. (1) dokumentów G. S. (1) na nazwisko którego miał być wzięty kredyt, a także pozyskaniu S. D., który miał w tym celu założyć konto na swoje nazwisko, wprowadziła w błąd pracowników wymienionego Banku co do okoliczności zakupu nieruchomości w miejscowości B. przy ulicy (...) oraz co do zamiaru spłaty kredytu, przedstawiając im jako autentyczne podrobione dokumenty w postaci: aktu notarialnego nr repertorium (...) z dnia 27 lutego 2006 roku, aktu notarialnego nr repertorium (...) z dnia 8 marca 2006 roku o nabyciu wskazanej nieruchomości, wniosku o założenie księgi wieczystej i o wpis hipoteki z prezentatą Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 7 marca 2006 roku, pisma z dnia 7 marca 2006 roku z (...) w O. Filia w S. w sprawie odstąpienia od prawa pierwokupu zabudowanej nieruchomości wraz z oświadczeniem o odsprzedaży 1/3 jej całości, a także wypis z rejestru gruntów z dnia 22 lutego 2006 roku oraz poświadczający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu G. S. (1) w firmie(...) K. P. (1) oraz opracowany na zlecenie A. W. (1) – celem zabezpieczenia kredytu hipotecznego – operat szacowania wskazanej nieruchomości z dnia 21 lutego 2006 roku, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w wyniku czego umową z dnia 28 lutego 2006 roku Bank udzielił kredytu hipotecznego w kwocie 272 090 zł, który został uruchomiony w dniu 10 marca 2006 roku, czym działała na szkodę Banku (...) S. A. Oddział w B.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

5. A. W. (1) s. E. i B. z d. R., ur. (...) w S. został oskarżony o to, że :

XVIII. w bliżej nieustalonym okresie od stycznia 2006 r. do maja 2007 r. w B. i innych miejscowościach, wspólnie z innymi osobami w tym: R. R., B. K., S. D., F. T., G. S. (1) i innymi osobami, brał udział w kierowanej przez A. K. (1) i K. P. (1) zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu m. in. wyłudzenie kredytów bankowych hipotecznych i samochodowych, leasingów samochodowych oraz pożyczek gotówkowych na szkodę szeregu banków na terenie kraju oraz „pranie brudnych pieniędzy”,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XIX. w okresie od 24 lutego do 10 marca 2006 r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z: A. K. (1), K. P. (1), B. K., S. D., F. T., G. S. (1) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Bank (...) S.A. Oddział w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 272 090 zł w ten sposób, że wprowadził w błąd pracowników wymienionego Banku, co do okoliczności zakupu nieruchomości w miejscowości B. przy ulicy (...) oraz co do zamiaru spłaty kredytu, przedstawiając im jako autentyczne podrobione dokumenty w postaci: aktu notarialnego nr repertorium (...) z dnia 27 lutego 2006 r., aktu notarialnego nr repertorium (...) z dnia 8 marca 2006 r. o nabyciu wskazanej nieruchomości, wniosku o założenie księgi wieczystej i o wpis hipoteki z prezentatą Sądu Rejonowego w Bielu (...) z dnia 7 marca 2007 r., pisma z dnia 7 marca 2006 r. z(...)w O. Filia w S. w sprawie odstąpienia od prawa pierwokupu zabudowanej nieruchomości wraz z oświadczeniem o odsprzedaży 1/3 jej całości, wypisu z rejestru gruntów z dnia 22 lutego 2006 r. oraz poświadczający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu G. S. (1) w firmie (...) K. P. (1), a

także opracowany na zlecenie A. W. (1) – celem zabezpieczenia kredytu hipotecznego – operat szacowania wskazanej nieruchomości z dnia 21 lutego 2006 r., dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w wyniku czego umową z dnia 28 lutego 2006 r. Bank udzielił kredytu hipotecznego w kwocie 272 090 zł, który został uruchomiony w dniu 10 marca 2006 r., czym działał na szkodę (...) S. A. Oddział w B.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

6. G. S. (1) s. B. i A. z d. S., ur. (...) w B. został oskarżony o to, że :

XXV. w bliżej nieustalonym okresie od stycznia 2006 r. do maja 2007 r. w B. i innych miejscowościach, wspólnie z innymi osobami w tym: R. T. (1), B. K., A. W. (1), S. D., F. T. i innymi, brał udział w kierowanej przez A. K. (1) i K. P. (1) zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu m. in. wyłudzenie kredytów bankowych hipotecznych i samochodowych, leasingów samochodowych oraz pożyczek gotówkowych na szkodę szeregu banków na terenie kraju oraz „pranie brudnych pieniędzy”,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XXVI. w okresie od 24 lutego do 10 marca 2006 r. w B., w ramach kierowanej przez A. K. (1) i K. P. (1) zorganizowanej grupy przestępczej, działając wspólnie i w porozumieniu z: A. K. (1), K. P. (1), B. K., A. W. (1), S. D., F. T., i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Bank (...) S.A. Oddział w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 272 090 zł w ten sposób, że po uprzednim przekazaniu A. K. (1) za pośrednictwem innych osób dokumentów wystawionych na swoje nazwisko na które miał być udzielony kredyt, wprowadził w błąd pracowników wymienionego Banku, co do okoliczności zakupu nieruchomości w miejscowości B. przy ulicy (...) oraz co do zamiaru spłaty kredytu, przedstawiając im jako autentyczne podrobione dokumenty w postaci: aktu notarialnego nr repertorium (...) z dnia 27 lutego 2006 r., aktu notarialnego nr repertorium (...) z dnia 8 marca 2006 r. o nabyciu wskazanej nieruchomości, wniosku o założenie księgi wieczystej i o wpis hipoteki z prezentatą Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 7 marca 2007 r., pisma z dnia 7 marca 2006 r. z (...)w O. Filia w S. w sprawie odstąpienia od prawa pierwokupu zabudowanej nieruchomości wraz z oświadczeniem o odsprzedaży 1/3 jej całości, wypisu z rejestru gruntów z dnia 22 lutego 2006 r. oraz poświadczający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu G. S. (1) w firmie (...) K. P. (1), a także opracowany na zlecenie A. W. (1) – celem zabezpieczenia kredytu hipotecznego – operat szacowania wskazanej nieruchomości z dnia 21 lutego 2006 r., dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w wyniku czego umową z dnia 28 lutego 2006 r. Bank udzielił kredytu hipotecznego w kwocie 272 090 zł, który został uruchomiony w dniu 10 marca 2006 r., czym działał na szkodę (...) S. A. Oddział w B., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

7. R. J. s. A. i K. z d. W. ur. (...) w W. został oskarżony o to, że :

XXVIII. w bliżej nieustalonym okresie od stycznia 2006 roku do maja 2007 roku w B. i innych miejscowościach, wspólnie z innymi osobami w tym P. P. (1), R. T. (1), S. D., G. S. (1), A. W. (1), B. K. i F. T. brał udział w kierowanej przez A. K. (1) i K. K. (1) zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu m. in. wyłudzenie kredytów bankowych hipotecznych i samochodowych, leasingów samochodowych oraz pożyczek gotówkowych na szkodę szeregu banków na terenie kraju oraz „pranie brudnych pieniędzy”,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XXIX. w okresie od czerwca 2006 roku do grudnia 2006 roku w B., w ramach kierowanej przez A. K. (1) i K. P. (1) zorganizowanej grupy przestępczej działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), K. P. (1), R. T. (1) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...)z siedzibą w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 900 000 zł w ten sposób, że wprowadził w błąd pracowników wymienionego Banku co do zamiaru spłaty kredytu hipotecznego na zakup nieruchomości w K., który miał być udzielony na jego nazwisko, przedstawiając im za pośrednictwem firmy (...) w B. wraz z wnioskiem o przyznanie kredytu z dnia 17 października 2006 roku jako autentyczne poświadczające nieprawdę i sfałszowane dokumenty w postaci m. in. informacji o zatrudnieniu i wyciągów z konta za okres trzech miesięcy, wystawionych na swoje nazwisko przez firmę (...), dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, na podstawie których uzyskano pozytywną opinię kredytową, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak wymaganego przez Bank zaświadczenia z ZUS o naliczeniu składek ubezpieczenia społecznego za okres ostatnich sześciu miesięcy, czym działał na szkodę (...) z siedzibą w Ł., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XXX. w okresie od 2 stycznia 2007 roku do 12 lutego 2007 roku w B., w ramach kierowanej przez A. K. (1) i K. P. (1) zorganizowanej grupy przestępczej działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), K. P. (1), R. T. (1) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Oddział w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 333 540,98 zł, w ten sposób, że wprowadził w błąd pracowników wskazanego Oddziału (...), co do zamiaru spłaty zobowiązań, przedstawiając im wraz z wnioskiem o przyznanie leasingu jako autentyczne sfałszowane dokumenty w postaci dwóch notarialnych poświadczeń oraz dwóch notarialnych pełnomocnictw z dnia 2 stycznia 2007 roku i 2 lutego 2007 roku, dotyczących okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w następstwie czego uzyskał leasing na trzy samochody: S. (...) w kwocie 127 049,18 zł, S. (...) w kwocie 112 000 zł i M. (...) w kwocie 94 491,80 zł na szkodę wymienionego leasingodawcy, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

8. P. P. (1) s. W. i B. z d. B., ur. (...) w B. został oskarżony o to, że :

XXXI. w bliżej nieustalonym okresie od stycznia 2006 r. do maja 2007 r. w B. i innych miejscowościach, wspólnie z innymi osobami w tym: R. T. (1), S. D., G. S. (1), A. W. (1), B. K., F. T. i R. J., brał udział w kierowanej przez A. K. (1) i K. P. (1) zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu m. in. wyłudzenie kredytów bankowych hipotecznych i samochodowych, leasingów samochodowych oraz pożyczek gotówkowych na szkodę szeregu banków na terenie kraju oraz „pranie brudnych pieniędzy”,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XXXII. w okresie od lutego 2006 roku do 10 marca 2006 r. w B., w ramach kierowanej przez A. K. (1) i K. P. (1) zorganizowanej grupy przestępczej, działając wspólnie i w porozumieniu z: A. K. (1), K. P. (1), S. D., A. W. (1), G. S. (1) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Bank (...) S.A. Oddział w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 272 090 zł w ten sposób, że posługując się dokumentami w postaci dowodu osobistego i książeczki wojskowej stwierdzającymi tożsamość innej osoby – G. S. (1), wprowadził w błąd pracowników wymienionego Banku, co do okoliczności zakupu nieruchomości w miejscowości B. przy ulicy (...) oraz co do zamiaru spłaty kredytu, przedstawiając im jako autentyczne podrobione dokumenty w postaci: aktu notarialnego nr repertorium (...) z dnia

27 lutego 2006 r., aktu notarialnego nr repertorium (...) z dnia 8 marca 2006 r. o nabyciu wskazanej nieruchomości, wniosku o założenie księgi wieczystej i o wpis hipoteki z prezentatą Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 7 marca 2007 r., pisma z dnia 7 marca 2006 r. z (...) w O. Filia w S. w sprawie odstąpienia od prawa pierwokupu zabudowanej nieruchomości wraz z oświadczeniem o odsprzedaży 1/3 jej całości, wypisu z rejestru gruntów z dnia 22 lutego 2006 r. oraz poświadczający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu G. S. (1) w firmie(...)K. P. (1) i opracowany na zlecenie A. W. (1) – celem zabezpieczenia kredytu hipotecznego – operat szacowania wskazanej nieruchomości z dnia 21 lutego 2006 r., dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w wyniku czego umową z dnia 28 lutego 2006 r. Bank udzielił kredytu hipotecznego w kwocie 272 090 zł, który został uruchomiony w dniu 10 marca 2006 r., czym działał na szkodę (...) S. A. Oddział w B.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

a nadto K. P. (1) o to, że

XXXIII. w okresie od marca do kwietnia 2006 roku w B. w ramach kierowanej przez siebie i inną ustaloną osobę zorganizowanej grupy przestępczej działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), w krótkich ostępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Bank (...) SA Oddział we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 83 243,24 zł w ten sposób, że posługując się dokumentem w postaci dowodu osobistego stwierdzającym tożsamość innej osoby – G. S. (1) za którego podawał się P. P. (1), wprowadził w błąd pracowników wymienionego Banku co do zamiaru spłaty kredytu na zakup pojazdu używanego marki (...) poprzez przedstawienie im za pośrednictwem doradcy kredytowo – ubezpieczeniowego w (...) SA Oddział w B. wraz z wnioskiem o przyznanie kredytu z dnia 16 marca 2006 roku jako autentycznego poświadczającego nieprawdę dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu G. S. (1) w firmie (...)K. P. (1) dotyczący okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w wyniku czego umową z dnia 21 marca 2006 roku Bank udzielił kredytu na zakup pojazdu w kwocie 83 243,24 zł, który został uruchomiony w dniu 21 marca 2006 roku, przy czym w dniu 10 kwietnia 2006 roku zmieniono przedmiot kredytowania na samochód marki J. (...),

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

XXXIV. w dniu 11 kwietnia 2006 roku w B. w ramach kierowanej przez siebie i inną ustaloną osobę zorganizowanej grupy przestępczej podzegał P. P. (1) do popełnienia przestępstwa w ten sposób, że zlecił mu w zamian za korzyść majątkową wyłudzenie poświadczenia nieprawdy przez wprowadzenie w błąd pośrednika ubezpieczeniowego (...) SA (...) w B. poprzez posłużenie się jako autentycznym podrobionym wnioskiem o zawarcie polisy Autocasco na którym P. P. (1) na jego polecenie podrobił podpis G. S. (1), w następstwie czego doszło do zawarcia polisy AC nr (...) dot. samochodu marki J. (...) o nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

XXXV. w dniu 26 stycznia 2006 roku w B. w ramach kierowania przez siebie i inną ustaloną osobę zorganizowanej grupy przestępczej podzegał P. P. (1) do popełnienia przestępstwa w ten sposób, że zlecił mu w zamian za korzyść majątkową wyłudzenie poświadczenia nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd pracownika Urzędu Miejskiego w B. poprzez podrobienie dokumentu w postaci zgłoszenia zmiany do istniejącego wpisu w ewidencji działalności gospodarczej Urzędu Miejskiego w B. pod nr (...) przez zmianę nazwy firmy na (...), adresu siedziby firmy i przedmiotu działalności gospodarczej, na którym P. P. (1) na jego polecenie podrobił podpis G. S. (1), w następstwie czego doszło do zmiany wpisu w wymienionej ewidencji pod nr (...),

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

i P. P. (1) o to, że:

XXXVI. w okresie od lutego do marca 2006 roku w B. w ramach kierowania przez inne ustalone osoby zorganizowanej grupy przestępczej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Bank (...) SA I Oddział w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z uzyskanej karty kredytowej w kwocie 5 000 zł wystawionej na nazwisko G. S. (1) w ten sposób, że posługując się dokumentem w postaci dowodu osobistego stwierdzającego tożsamość innej osoby – G. S. (1) i podając się za niego, wprowadził w błąd pracowników wymienionego Banku co do zamiaru spłaty kredytu z tej karty poprzez zawarcie w dniu 27 lutego 2006 roku umowy o nr (...) o kartę kredytową –S. z limitem do 5 000 zł, co miało istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, które w całości zostało wykorzystane na szkodę wskazanego Banku,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

XXXVII. w okresie od marca do kwietnia 2006 roku w B. w ramach kierowanej przez inne ustalone osoby zorganizowanej grupy przestępczej działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich ostępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Bank (...) SA Oddział we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 83 243,24 zł w ten sposób, że posługując się dokumentem w postaci dowodu osobistego stwierdzającym tożsamość innej osoby – G. S. (1) i podając się za niego, wprowadził w błąd pracowników wymienionego Banku co do zamiaru spłaty kredytu na zakup pojazdu używanego marki (...) poprzez przedstawienie im za pośrednictwem doradcy kredytowo – ubezpieczeniowego w (...) SA Oddział w B. wraz z wnioskiem o przyznanie kredytu z dnia 16 marca 2006 roku jako autentycznego poświadczającego nieprawdę dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu G. S. (1) w firmie (...) K. P. (1) dotyczący okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w wyniku czego umową z dnia 21 marca 2006 roku Bank udzielił kredytu na zakup pojazdu w kwocie 83 243,24 zł, który został uruchomiony w dniu 21 marca 2006 roku, przy czym w dniu 10 kwietnia 2006 roku zmieniono przedmiot kredytowania na samochód marki J. (...),

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

XXXVIII. w dniu 11 kwietnia 2006 roku w B. w ramach kierowanej przez inne ustalone osoby zorganizowanej grupy przestępczej wyłudził poświadczenia nieprawdy przez wprowadzenie w błąd pośrednika ubezpieczeniowego (...) SA (...) w B. poprzez posłużenie się jako autentycznym podrobionym wnioskiem o zawarcie polisy Autocasco na którym podrobił podpis G. S. (1), w następstwie czego doszło do zawarcia polisy(...) nr (...) dot. samochodu marki J. (...) o nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

XXXIX. w dniu 26 stycznia 2006 roku w B. w ramach kierowania przez inne ustalone osoby zorganizowanej grupy przestępczej wyłudził poświadczenia nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd pracownika Urzędu Miejskiego w B. w ten sposób, że podrobił dokument w postaci zgłoszenia zmiany do istniejącego wpisu w ewidencji działalności gospodarczej Urzędu Miejskiego w B. pod nr (...) przez zmianę nazwy firmy na (...)– G. S. (1)”, adresu siedziby firmy i przedmiotu działalności gospodarczej, poprzez podrobienie podpisu G. S. (1) na wskazanym zgłoszeniu, w następstwie czego doszło do zmiany wpisu w wymienionej ewidencji pod nr (...),

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 6 października 2015 r. w sprawie III K 23/10:

I. Oskarżonego **A. K. (1)** uznał za winnego:

1. w zakresie czynu zarzucanego mu w pkt. **I.** aktu oskarżenia tego, że: w bliżej nieustalonym okresie od stycznia 2006 roku do maja 2007 roku w B. i innych miejscowościach, kierował wspólnie z K. P. (1) zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodziły inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw

m. in. wyłudzenie kredytów bankowych hipotecznych i samochodowych, leasingów samochodowych oraz pożyczek gotówkowych na szkodę szeregu banków na terenie kraju oraz „pranie brudnych pieniędzy”, to jest czynu z art. 258 § 3 k.k. i za to na mocy art. 258 § 3 k.k. skazał go i wymierzył mu karę **2 (dwóch) lat pozbawienia wolności**;

2. w zakresie czynu zarzucanego mu w pkt. **II** aktu oskarżenia tego, że: w okresie od lutego 2006 roku do 10 marca 2006 roku w B., w ramach kierowanej przez siebie oraz K. P. (1) zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie i w porozumieniu innymi ustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Bank (...) S. A. Oddział w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 272 090 zł, w ten sposób, że wprowadził w błąd pracowników wymienionego Banku co do okoliczności zakupu nieruchomości w miejscowości B. przy ulicy (...) oraz co do zamiaru spłaty kredytu, przedstawiając im jako autentyczne podrobione dokumenty w postaci: aktu notarialnego nr repertorium (...) z dnia 27 lutego 2006 roku, aktu notarialnego nr repertorium (...) z dnia 8 marca 2006 roku o nabyciu wskazanej nieruchomości, wniosku o założenie księgi wieczystej i o wpis hipoteki z prezentatą Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 7 marca 2006 roku, pisma z dnia 7 marca 2006 roku z (...) w O. Filia w S. w sprawie odstąpienia od prawa pierwokupu zabudowanej nieruchomości wraz z oświadczeniem odsprzedaży 1/3 jej całości, a także wypis z rejestru gruntów z dnia 22 lutego 2006 roku oraz poświadczający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu G. S. (1) w firmie (...) K. P. (1) oraz opracowany na zlecenie A. W. (1) – celem zabezpieczenia kredytu hipotecznego – operat szacowania wskazanej nieruchomości z dnia 21 lutego 2006 roku, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w wyniku czego umową z dnia 28 lutego 2006 roku Bank udzielił kredytu hipotecznego w kwocie 272 090 zł, który został uruchomiony w dniu 10 marca 2006 roku, czym działał na szkodę Banku (...) S. A. Oddział w B., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, a na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę **3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda**;

3. popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. **III** aktu oskarżenia z tym, że przyjął, iż czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje go, a na mocy art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda**;

4. popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. **IV** aktu oskarżenia z tym, że przyjął, iż czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, a na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę **3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda**;

5. popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. **V** aktu oskarżenia z tym, że przyjął, iż czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art.

33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę **4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;**

6. w zakresie czynu zarzucanego mu w pkt. **VI** aktu oskarżenia tego, że w dniu 5 marca 2007 roku w B. w ramach kierowanej przez siebie oraz K. P. (1) zorganizowanej grupy przestępczej, działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (2) i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić bank (...) S. A. z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25 000 zł, w ten sposób, że w celu uzyskania pożyczki we wskazanej kwocie usiłował wprowadzić w błąd pracowników wymienionego Banku co do zamiaru spłaty tej pożyczki, poprzez przedstawienie w nim przez K. P. (2) poświadczającego nieprawdę dokumentu co do okoliczności mającej znaczenie prawne w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu go w firmie(...)K. P. (1), którego wystawienie polecił K. P. (1), dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ujawnienie tego czynu przez pracowników Banku i powiadomienie Policji w dniu 7 marca 2007 roku, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, a na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;**

II. Oskarżonego **K. P. (1)** uznał za winnego:

1. w zakresie czynu zarzucanego mu w pkt. **VII** aktu oskarżenia tego, że: w bliżej nieustalonym okresie od stycznia 2006 roku do maja 2007 roku w B. i innych miejscowościach, kierował wspólnie z A. K. (1) zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodziły inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw m. in. wyłudzenie kredytów bankowych hipotecznych i samochodowych, leasingów samochodowych oraz pożyczek gotówkowych na szkodę szeregu banków na terenie kraju oraz „pranie brudnych pieniędzy”, to jest czynu z art. 258 § 3 k.k. i za to na mocy art. 258 § 3 k.k. skazał go i wymierzył mu karę **2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;**

2. w zakresie czynu zarzucanego mu w pkt. **VIII** aktu oskarżenia tego, że: w okresie od lutego 2006 roku do 10 marca 2006 roku w B., w ramach kierowanej przez siebie oraz A. K. (1) zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie i w porozumieniu innymi ustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Bank (...) S. A. Oddział w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 272 090 zł, w ten sposób, że wprowadził w błąd pracowników wymienionego Banku co do okoliczności zakupu nieruchomości w miejscowości B. przy ulicy (...) oraz co do zamiaru spłaty kredytu, przedstawiając im jako autentyczne podrobione dokumenty w postaci: aktu notarialnego nr repertorium (...) z dnia 27 lutego 2006 roku, aktu notarialnego nr repertorium (...) z dnia 8 marca 2006 roku o nabyciu wskazanej nieruchomości, wniosku o założenie księgi wieczystej i o wpis hipoteki z prezentatą Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 7 marca 2006 roku, pisma z dnia 7 marca 2006 roku z(...)w O. Filia w S. w sprawie odstąpienia od prawa pierwokupu zabudowanej nieruchomości wraz z oświadczeniem odsprzedaży 1/3 jej całości, a także wypis z rejestru gruntów z dnia 22 lutego 2006 roku oraz poświadczający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu G. S. (1) w firmie (...) K. P. (1) oraz opracowany na zlecenie A. W. (1) – celem zabezpieczenia kredytu hipotecznego – operat szacowania wskazanej nieruchomości z dnia 21 lutego 2006 roku, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w wyniku czego umową z dnia 28 lutego 2006 roku Bank udzielił kredytu hipotecznego w kwocie 272 090 zł, który został uruchomiony w dniu 10 marca 2006 roku, czym działał na szkodę Banku (...) S. A. Oddział w B., to jest czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, a na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.

w zw. z art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę **3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;**

3. popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. **IX** aktu oskarżenia z tym, że przyjął, iż czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje go, a na mocy art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;**

4. popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. **X** aktu oskarżenia z tym, że przyjął, iż czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, a na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę **2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;**

5. popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. **XI** aktu oskarżenia z tym, że przyjął, iż czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, a na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę **4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;**

6. popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. **XII** aktu oskarżenia z tym, że przyjął, iż czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, a na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę **10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;**

7. popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. **XXXIII** z tym, że przyjął, iż czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;**

8. popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. **XXXIV** z tym, że przyjął, iż czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;**

9. popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. **XXXV** z tym, że przyjął, iż czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, a na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu **karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.**

III. Oskarżonego **R. T. (1)** uznał za winnego:

1. w zakresie czynu zarzucanego mu w pkt. **XIII** tego, że w bliżej nieustalonym okresie od stycznia 2006 roku do maja 2007 roku w B. i innych miejscowościach, wspólnie z innymi ustalonymi osobami brał udział w kierowanej przez A. K.

(1) i K. P. (1) zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu m. in. wyłudzenie kredytów bankowych hipotecznych i samochodowych, leasingów samochodowych oraz pożyczek gotówkowych na szkodę szeregu banków na terenie kraju oraz „pranie brudnych pieniędzy”, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy art. 258 § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę **1 (jednego) roku pozbawienia wolności**;

2. popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. **XIV** aktu oskarżenia z tym, że przyjął, iż czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, a na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę **3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda**;

3. popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. **XV** aktu oskarżenia z tym, że przyjął, iż czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, a na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę **4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda**;

IV. Oskarżonych **B. K.** w zakresie czynu zarzucanego jej w pkt. **XVII** aktu oskarżenia, **S. D.** w zakresie czynu **XXII** oraz **F. T.** w zakresie czynu **XXIV** uznał za winnych tego, że:

w okresie od 24 lutego do 10 marca 2006 r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu, również z innymi ustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili (...) w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 272 090 zł w ten sposób, że B. K. przekazała innej osobie dokumenty G. S. (1), na którego dane został wzięty kredyt, a następnie B. K. razem z F. T. pozyskali S. D., który na swoje nazwisko założył konto o numerze (...), na które przyjął pieniądze w kwocie 272.090 zł przekazane przez Bank, którego pracowników inne ustalone osoby wprowadziły w błąd co do zamiaru spłaty kredytu, przedstawiając im jako autentyczne podrobione dokumenty w postaci : aktu notarialnego nr repertorium (...) z dnia 27 lutego 2006 r., aktu notarialnego nr repertorium (...) z dnia 8 marca 2006 r. o nabyciu wskazanej nieruchomości, wniosku o założenie księgi wieczystej i o wpis hipoteki z prezentatą Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 7 marca 2007 r., pisma z dnia 7 marca 2006 r. z(...)w O. Filia w S. w sprawie odstąpienia od prawa pierwokupu zabudowanej nieruchomości wraz z oświadczeniem o odsprzedaży 1/3 jej całości, wypisu z rejestru gruntów z dnia 22 lutego 2006 r. oraz poświadczający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu G. S. (1) w firmie(...)K. P. (1), a także opracowany na zlecenie A. W. (1) – celem zabezpieczenia kredytu hipotecznego – operat szacowania wskazanej nieruchomości z dnia 21 lutego 2006 r., dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w wyniku czego umową z dnia 28 lutego 2006 r. Bank udzielił kredytu hipotecznego w kwocie 272 090 zł, który został uruchomiony w dniu 10 marca 2006 r. i przekazany na konto założone przez S. D., z której to kwoty 270 000 zł wypłacił S. D. i przekazał innym ustalonym osobom, które osiągnęły znaczną korzyść majątkową, przez co znacznie utrudnił stwierdzenie miejsca umieszczenia tych pieniędzy, czym działali na szkodę Banku (...) S. A. Oddział w B. powodując znaczną szkodę, to jest czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w stosunku do oskarżonej **B. K.**, czynu z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w stosunku do **S. D.** i **F. T.** i za to oskarżoną **B. K.** na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał, a na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę **1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**, a oskarżonych **S. D.** i **F. T.** na mocy art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. skazał i wymierzył im **kary po 1 (jednym) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**.

V. Oskarżonego **A. W. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. **XIX** i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, a na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 480 (czteryście osiemdziesiąt) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda.**

VI. Oskarżonego **G. S. (1)** uznał za winnego w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. **XXVI** tego, że w okresie od 24 lutego do 10 marca 2006 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Bank (...) S.A. Oddział w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 272 090 zł w ten sposób, że po uprzednim przekazaniu A. K. (1) za pośrednictwem innych osób dokumentów wystawionych na swoje nazwisko, na które miał być udzielony kredyt, wprowadził w błąd pracowników wymienionego Banku, co do okoliczności zakupu nieruchomości w miejscowości B. przy ulicy (...) oraz co do zamiaru spłaty kredytu, przedstawiając im jako autentyczne podrobione dokumenty w postaci: aktu notarialnego nr repertorium (...) z dnia 27 lutego 2006 r., aktu notarialnego nr repertorium (...) z dnia 8 marca 2006 r. o nabyciu wskazanej nieruchomości, wniosku o założenie księgi wieczystej i o wpis hipoteki z prezentatą Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 7 marca 2007 r., pisma z dnia 7 marca 2006 r. z (...) w O. Filia w S. w sprawie odstąpienia od prawa pierwokupu zabudowanej nieruchomości wraz z oświadczeniem o odsprzedaży 1/3 jej całości, wypisu z rejestru gruntów z dnia 22 lutego 2006 r. oraz poświadczający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu G. S. (1) w firmie(...)K. P. (1), a także opracowany na zlecenie A. W. (1) – celem zabezpieczenia kredytu hipotecznego – operat szacowania wskazanej nieruchomości z dnia 21 lutego 2006 r., dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w wyniku czego umową z dnia 28 lutego 2006 r. Bank udzielił kredytu hipotecznego w kwocie 272 090 zł, który został uruchomiony w dniu 10 marca 2006 r., czym działał na szkodę (...) S. A. Oddział w B., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku pozbawienia wolności.**

VII. Oskarżonego **R. J.** w zakresie czynu zarzucanego mu w pkt. **XXIX** uznał za winnego tego, że: w okresie od czerwca 2006 roku do grudnia 2006 roku w W. i B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...)z siedzibą w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 900 000 zł w ten sposób, że wprowadził w błąd pracowników wymienionego Banku co do zamiaru spłaty kredytu hipotecznego na zakup nieruchomości w K., który miał być udzielony na jego nazwisko, przedstawiając im za pośrednictwem firmy (...) w B. wraz z wnioskiem o przyznanie kredytu z dnia 17 października 2006 roku jako autentyczne poświadczające nieprawdę i sfałszowane dokumenty w postaci m. in. informacji o zatrudnieniu i wyciągów z konta za okres trzech miesięcy, wystawionych na swoje nazwisko przez firmę (...), dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, na podstawie których uzyskano pozytywną opinię kredytową, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak wymaganego przez Bank zaświadczenia z ZUS o naliczeniu składek ubezpieczenia społecznego za okres ostatnich sześciu miesięcy, czym działał na szkodę (...) z siedzibą w Ł., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, a na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.**

VIII. Oskarżonego **P. P. (1)** uznał za winnego:

1. w zakresie czynu zarzucanego mu w pkt. **XXXI** tego, że w bliżej nieustalonym okresie od stycznia 2006 roku do lutego 2007 roku w B. i innych miejscowościach, wspólnie z innymi ustalonymi osobami brał udział w kierowanej przez A. K. (1) i K. P. (1) zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu m. in. wyłudzenie kredytów bankowych hipotecznych i samochodowych, leasingów samochodowych oraz pożyczek gotówkowych na szkodę szeregu banków na terenie kraju oraz „pranie brudnych pieniędzy”, tj. czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy art. 258 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę **1 (jednego) roku pozbawienia wolności**;

2. popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. **XXXII** aktu oskarżenia z tym, że przyjął, iż czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

3. popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. **XXXVI** aktu oskarżenia z tym, że przyjął, iż czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności**;

4. popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. **XXXVII** aktu oskarżenia z tym, że przyjął, iż czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

5. popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. **XXXVIII** aktu oskarżenia z tym, że przyjął, iż czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy art. 270 § 1 k.k. w zw. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności**;

6. popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. **XXXIX** aktu oskarżenia z tym, że przyjął, iż czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy art. 270 § 1 k.k. w zw. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności**;

IX. Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę na rzecz:

1. pokrzywdzonego **Bank (...) S.A. I Oddział w B.** kwot od

- **K. P. (1) 10 000 (dziesięć tysięcy) złotych,**

- **B. K. 10 000 (dziesięć tysięcy) złotych,**

- **S. D. 4 090 (cztery tysiące dziewięćdziesiąt) złotych,**

- **F. T. 1 000 (jeden tysiąc) złotych,**

- **G. S. (1) 25 000 (dwadzieścia pięć tysięcy) złotych,**

- **P. P. (1) 30 000 (trzydzieści tysięcy) złotych,**

- **A. W. (1) i A. K. (1) solidarnie kwoty 197 000 (sto dziewięćdziesiąt tysięcy) złotych;**

2. pokrzywdzonego (...) **Oddział w B. kwoty 206 491,80 (dwieście sześć czterysta dziewięćdziesiąt jeden 80/100) złotych solidarnie** od oskarżonych **A. K. (1), K. P. (1) i R. T. (1).**

X. Na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. orzekł kary łączne wobec oskarżonych:

- (...) **(sześciu) lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda,**

- **K. P. (1) 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda,**

- **R. T. (1) 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda,**

a na mocy art. 85 k.k. orzekł wobec oskarżonego **P. P. (1)** karę łączną **3 (trzech) lat pozbawienia wolności.**

XI. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1) k.k., art. 73 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonym **B. K., A. W. (1), F. T., K. P. (2), G. S. (1)** i **S. D.** na okresy prób wynoszące po **4 (cztery) lata** i oddał ich w tym okresie pod dozór kuratora.

XII. Uniewinnił od popełnienia zarzucanych czynów oskarżonych **S. D.** od czynów **XX i XXI**, **B. K.** od czynu **XVI**, **F. T.** od czynu **XXIII**, **G. S. (1)** od czynu **XXV**, **A. W. (1)** od czynu **XVIII**, **R. J.** od czynów **XXVIII i XXX** i w tej części kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

XIII. Na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył okresy rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonemu **P. P. (1) od dnia 29 czerwca 2010 roku do dnia 23 września 2010 roku i od dnia 13 stycznia 2012 roku do dnia 14 lutego 2012 roku**, **K. P. (1) od dnia 16 marca 2007 roku do dnia 18 czerwca 2007 roku i od dnia 21 października 2007 roku do dnia 12 lutego 2008 roku**,

XIV. Na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu **A. W. (1)** okres rzeczywistego pozbawienia wolności **od dnia 16 września 2007 roku do dnia 12 maja 2008 roku** przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny.

XV. Zasadził od Skarbu Państwa tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu na rzecz adw. Z. K. i adw. J. K. kwoty po 4 200 (cztery tysiące dwieście) złotych, adw. A. O. kwotę 3 960 (trzy tysiące dziewięćset sześćdziesiąt) złotych, adw. K. Z. kwotę 1 920 (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia) złotych wraz z 23% podatku vat od tych kwot.

XVI. Zasadził na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłat od oskarżonych: **A. K. (1)** kwotę 3 100 (trzy tysiące sto) złotych, **K. P. (1)** kwotę 1 480 (jeden tysiąc czterysta osiemdziesiąt) złotych, **R. T. (1)** kwotę 1 000 (jeden tysiąc) złotych, **A. W. (1)** kwotę 1 260 (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt) złotych, **B. K., S. D., F. T.** kwoty po 300 (trzysta) złotych i obciążył ich pozostałymi kosztami procesu w częściach ich dotyczących.

XVII. Oskarżonych: **K. P. (2), R. J., G. S. (1) i P. P. (1)** zwolnił od ponoszenia kosztów procesu, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońcy oskarżonych: **A. K. (1), K. P. (3), R. T. (1), B. K., A. W. (1), G. S. (1), R. J. i P. P. (1).**

Obrońca oskarżonego A. K. (1) – adw. J. Ł. na zasadzie art. 444 k.p.k. zaskarżyła wyrok w całości.

Na zasadzie art. 427 § 2 i 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzuciła:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) art. 8 p. w. k.p.k. poprzez zastosowania normy procesowej treści art. 168 a k.p.k. wprowadzonego przez ustawodawcę nowelizacją z dnia 15 lipca 2015 roku i nie wzięcie pod uwagę rozmów telefonicznych zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej telefonu A. K. (1) i uznanie ich jako „owocu zatrutego drzewa”

b) art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. poprzez oparcie ustaleń faktycznych tylko na fragmentach materiału dowodowego, które uzasadniały przypisanie oskarżonemu A. K. (1) działania w realizacji z góry powziętego zamiaru dokonania zarzucanych mu czynów, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego, przeprowadzoną z naruszeniem zasady swobodnej oceny, w szczególności w kontekście dotyczącym braku interpretacji zapisów z kontroli operacyjnej;

c) art. 168 a k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez nie wzięcie pod uwagę rozmów telefonicznych zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej telefonu A. K. (1) i uznanie ich jako „owocu zatrutego drzewa” w sytuacji, gdy ich odtworzenie w postępowaniu sądowym nastąpiło na wniosek obrońcy oskarżonego A. K. (1) jako dowodu braku jego winy w zarzucanych mu aktem oskarżenia czynach;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na:

a) uznaniu A. K. (1) za winnego popełnienia czynów mu zarzucanych, na podstawie treści zeznań jednego ze współoskarżonych przy nie uwzględnieniu zapisów z kontroli operacyjnej i przyjęcia, że oskarżony wszedł w porozumienie z różnymi ustalonymi osobami, a zwłaszcza co do „podziału ról” i „wspólnego podjęcia decyzji”, w sytuacji gdy z treści rozmów wniosku takiego nie można wyprowadzić;

Na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. obrońca oskarżonego A. K. (1) – adw. J. Ł. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego A. K. (1) od zarzucanych mu czynów ewentualnie o uchylenie skarżonego wyroku i przekazanie Sądowi Okręgowemu w Białymstoku do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego K. P. (1) na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżyła powyższy wyrok w części skazującej K. P. (1) – w zakresie rozstrzygnięcia o winie.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. powyższemu wyrokowi zarzuciła:

1) w zakresie czynów z pkt VII, VII, IX, X, XI, XII, XXXIII, XXXIV, XXXV

- obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 4 i 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów i w konsekwencji uznanie za jedynie wiarygodne wyjaśnienia K. P. (1) złożone w postępowaniu przygotowawczym, podczas gdy oskarżony stanowczo zaprzeczył w toku postępowania sądowego swoim wcześniejszym wyjaśnieniom wskazując, że stanowią one interpretację organów prowadzących postępowanie przygotowawcze;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że K. P. (1) kierował zorganizowaną grupą przestępczą, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności ustalony przez Sąd sposób podziału uzyskanych przez oskarżonych korzyści, wyjaśnienia A. W. (1) oraz informacje z (...) z k. 913-915 akt wskazują jednoznacznie na kierowniczą rolę jedynie A. K. (1).

2) w zakresie czynu z pkt XI

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że K. P. (1) działając z góry powziętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd pracowników (...) podczas gdy K. P. (1) wykonywał jedynie swoje obowiązki wynikające

z zatrudnienia w firmie (...) sp. z o.o. (co potwierdza zgłoszenia do ubezpieczenia (...)) i nie miał wiedzy, że zobowiązania z tytułu umowy leasingu nie będą spłacane.

Na podstawie art. 427 k.p.k. i 437 k.p.k. obrońca oskarżonego K. P. (1) wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego R. T. (1) – adw. H. W. na podstawie art. 425 §1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 444 k.p.k. zaskarżyła powyższe orzeczenie w zakresie dotyczącym w/w w całości.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

W zakresie zarzutu z punktu XIII aktu oskarżenia: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez uznanie, iż oskarżony, wraz z innymi ustalonymi osobami, brał udział w kierowanej przez A. K. (1) i K. P. (1) zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu m. in. wyłudzenie kredytów, podczas gdy materiał dowodowy sprawy, a w szczególności zeznania świadków m. in. H. J. (1), S. P., P. L. (1), M. K. (1), Z. S. (1), M. J., wyjaśnienia zarówno oskarżonego jak i innych podsądnych nie pozwalają na przyjęcie, aby R. T. (1) brał udział w grupie przestępczej, zaś pierwotne wyjaśnienia oskarżonego K. P. (1) pomawiające R. T. (1), które w późniejszym okresie zostały odwołane, a nadto są niekompletne i obciążone szeregiem błędów oraz braków, nie mogą stanowić podstawy do uznania winy oskarżonego.

W zakresie zarzutu z punktu XIV aktu oskarżenia: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez uznanie, iż R. T. (1) w ramach w/w zorganizowanej grupy przestępczej usiłował doprowadzić (...) z siedzibą w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 900,000 złotych, w związku z próbą uzyskania kredytu hipotecznego na zakup nieruchomości w K., podczas gdy o ewentualnym udziale w omawianym procederze oskarżonego wskazują jedynie wyjaśnienia K. P. (1), sam R. T. (1) przyznał się do wskazania tego domu w/w podsądnemu w celu uzyskania prowizji za wytypowanie, jak również oskarżony R. J., który przyznał się do udziału w przestępstwie, zaś kategorycznie zaprzeczył udziałowi R. T. (1), co również doprowadziło do naruszenia zasady domniemania niewinności, bowiem nie usunięto zasadnych wątpliwości, który ujawniły się w toku postępowania dowodowego dotyczące oskarżonego;

W zakresie zarzutu z punktu XV aktu oskarżenia: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez uznanie, iż R. T. (1) w ramach w/w zorganizowanej grupy przestępczej doprowadził (...) Oddział w B. do rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 333.540,98 zł w związku z uzyskaniem leasingu na samochody S. (...), S. (...) oraz M. O., podczas gdy powyższe ustalenie oparło się wyłącznie na niejasnych i niekompletnych wyjaśnieniach K. P. (1), który stwierdził jedynie, iż podejmował się swoich działań przestępczych w ramach planu obmyślanego przez A. K. (1) i R. T. (1), którzy rzekomo następnie decydowali o losie w/w pojazdów, zaś brak jest w sprawie dodatkowych dowodów, mogących potwierdzić twierdzenia K. P. (1) o udziale R. T. (1) w omawianym procederze;

Biorąc pod uwagę powyższe, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz 437 k.p.k. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego R. T. (1) od zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów. Ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. T. (1) – adw. C. K. na podstawie art. 444 k.p.k. oraz art. 425 k.p.k. § 1 i 2 k.p.k. zaskarżył niniejszy wyrok w zakresie dotyczącym R. T. (1) tj. skazania za czyny określone w pkt XIII, XIV i XV, w całości na korzyść oskarżonego R. T. (1).

Na podstawie art. 427 § 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2) i 3) k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku (odnośnie do czynów określonych w pkt XIV i XV wyroku), a mianowicie:

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na dowolnej a nie swobodnej ocenie dowodów zgromadzonych w sprawie, przy niedostatecznym uwzględnieniu reguł prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego przez ograniczenie podstawy dowodowej skazania zasadniczo do pomówień oskarżonego R. T. (1) zawartych w zmienianych i wewnętrznie niespójnych wyjaśnieniach oskarżonego K. P. (1) i brak prawidłowego odniesienia się do wyjaśnień oskarżonego R. T. (1), wyjaśnień współoskarżonych, w tym R. J., oraz zeznań świadków, a w szczególności: M. K. (1), P. L. (1), Z. S. (1), S. P., M. J., H. J. (1), wskutek czego Sąd niezasadnie przyjął, że oskarżony R. T. (1) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej usiłował doprowadzić (...) z siedzibą w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w ten sposób, że po uprzednim pozyskaniu R. J. na którego nazwisko miał być udzielony kredyt hipoteczny na zakup nieruchomości w gm. K., wprowadził w błąd pracowników banku co do zamiaru jego spłaty przedstawiając im za pośrednictwem firmy (...) w B. wraz z wnioskiem o przyznanie kredytu jako autentyczne poświadczające nieprawdę i sfalszowane dokumenty, a także, że oskarżony R. T. (1) doprowadził (...) Oddział w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w ten sposób, że wprowadził w błąd pracowników wskazanego Oddziału przedstawiając im jako autentyczne sfalszowane dokumenty.
- art. 424 § 1 pkt 1) k.p.k. poprzez brak należytego i przekonującego wskazania jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich dowodach poza wyjaśnieniami K. P. (1) sąd się oparł i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego R. T. (1), wyjaśnień R. J. oraz zeznań świadków M. K. (1), P. L. (1), Z. S. (1), S. P..

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść wyroku (odnośnie czynu zarzucanego w pkt XIII wyroku) polegający na:

- niezasadnym przyjęciu, przy braku dowodów bądź dowodach ocenionych z naruszeniem reguł swobodnej oceny dowodów, że oskarżony R. T. (1) w bliżej nieustalonym czasie od stycznia 2006 r. do maja 2007 r. w B. i innych miejscowościach brał udział w kierowanej przez A. K. (1) i K. P. (1) zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu m. in. wyłudzenie kredytów bankowych hipotecznych i samochodowych, leasingów samochodowych oraz pożyczek gotówkowych na szkodę szeregu banków na terenie kraju oraz „pranie brudnych pieniędzy”.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. obrońca oskarżonego R. T. (1) – adw. C. K. wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego R. T. (1) od zarzucanych mu czynów, ewentualnie
- 2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonej B. K. na podstawie art. 444 k.p.k. w zw. z art. 425 § 2 k.p.k. zaskarżyła powyższy wyrok w części określonej w pkt IV w zakresie czynu zarzucanego jej w pkt XVII aktu oskarżenia.

I. Na podstawie art. 427 § 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzuciła obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1. art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegającą na braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, wybiórczą i błędną jego ocenę, nie wzięciu pod uwagę przy ustalaniu stanu faktycznego dowodów i okoliczności wskazujących na to, że oskarżona nie brała udziału w popełnieniu zarzucanego jej przestępstwa, a w szczególności wyjaśnień współoskarżonych: S. D., G. S. (1), F. T., P. P. (1), opierając się w tym zakresie wyłącznie na wyjaśnieniach oskarżonego K. P. (1), które są niekonsekwentne, niezgodne z wyjaśnieniami pozostałych współoskarżonych i zostały odwołane w toku postępowania przed sądem,
2. art. 424 k.p.k. przez niewskazanie powodów, dla których Sąd nie uznał dowodów przeciwnych w stosunku do wyjaśnień K. P. (1) w postaci wyjaśnień pozostałych współoskarżonych: S. D., G. S. (1), F. T., P. P. (1) w zakresie braku udziału B. K. w popełnieniu zarzucanego jej czynu.

II. Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie, że oskarżona B. K. brała udział w popełnieniu zarzucanego jej przestępstwa przez to, że przekazała A. K. (1) dokumenty G. S. (1) na nazwisko którego miał być wzięty kredyt, a także pozyskała S. D., który miał założyć konto na swoje nazwisko, podczas gdy całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie potwierdza tych faktów.

Wskazując na powyższe zarzuty na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i 437 § 1 i 2 k.p.k. obrońca oskarżonej B. K. wniosła o:

- zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonej B. K. od zarzucanego jej czynu,
- uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie do sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Białymstoku.

Obrońca oskarżonego A. W. (1) na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 § 1 k.k. zaskarżył powyższy wyrok w części skazującej A. W. (1), tj. czynu ujętego w pkt. V.

Na mocy art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na nie uwzględnieniu przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy rozmów telefonicznych zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej telefonu A. K. (1) (odtworzonych na rozprawie), które to dowody – pomimo ich nielegalności – winny być podstawą orzeczenia, gdyż dla oceny dopuszczalności dowodu z materiałów kontroli operacyjnej istotny jest kierunek dowodu, a nie jego legalność, przez co materiały służące oskarżonemu nie mogą być pominięte, a treść dowodu powinna wpływać na podstawę ustaleń w zakresie odpowiedzialności A. W. (1).
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym przyjęciu, że dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności są wystarczające do uznania za udowodniony fakt popełnienia przestępstwa przez oskarżonego A. W. (1), podczas gdy dowody te i okoliczności ocenione we wzajemnym powiązaniu w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego prowadzą nieodparcie do wniosku przeciwnego;

Powołując się na powyższe obrońca oskarżonego A. W. (1) wniósł o:

- zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego A. W. (1) od popełnienia przypisanego mu czynu;

ewentualnie

- o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy A. W. (1) do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Białymstoku.

Obrońca oskarżonego G. S. (1) na podstawie art. 425 § 1 k.p.k. i art. 444 § 1 k.p.k., zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego co do oskarżonego G. S. (1) w całości.

Powołując się na przepisy art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt. 2, 3, 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony G. S. (1) w okresie od 24 lutego do 10 marca 2006 roku w B. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w sytuacji gdy:

1) zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozwala na poczynienie ustaleń, iż oskarżony G. S. (1) działał w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi oraz miał wiedzę i świadomość, że na jego nazwisko został wzięty kredyt

na kwotę o wartości 272 090 złotych w Banku (...) S.A. Oddział w B. i że dokumenty oskarżonego zostały wykorzystane przy kredycie na samochód, czy ubezpieczeniu, gdyż od 31 stycznia 2005 roku do przesłuchania w dniu 08 lutego 2007 roku, przebywał w Areszcie Śledczym w B. – co więcej nie korzystał z przepustek i przerw w karze, gdyż podjął terapię odwykową, kontakt utrzymywał jedynie z P. P. (1), który był z nim spokrewniony, a pozostałych oskarżonych nie zna, ponadto P. P. (1) potwierdził, że posiadał dowód tożsamości oskarżonego, który nie wiedział o sposobie wykorzystania tego dokumentu;

2) oskarżony nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył tym zakresie konsekwentne i logiczne wyjaśnienia, w których szczerze przyznał, że liczył na to, że P. P. (1) weźmie „lewy kredyt” ale informując wcześniej o tym oskarżonego, iż zrobi to na niewielką kwotę – a nie jak uczynił to P. P. (1), który przede wszystkim podkreślić trzeba, bez wiedzy G. S. (1) poczynił szereg niezgodnych z prawem czynności na niekorzyść oskarżonego, wykorzystując dane oskarżonego, na które oskarżony nie wyraził zgody, tak więc należy stwierdzić, że G. S. (1) nie był w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi i nie brał udziału w przestępstwie, a przede wszystkim nie odniósł żadnych korzyści majątkowych, gdyż ostatecznie nie porozumiał się z P. P. (1) w sprawie zaciągnięcia kredytu;

3) wadliwym przyjęciu, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i ustalone na jego podstawie okoliczności dają podstawy do przyjęcia, że oskarżony zgodził się na wykorzystanie swoich osobistych dokumentów do celów innych niż zaciągnięcia kredytu, a poczynionych przez P. P. (1) podającego się za G. S. (1), który wypełnił dokumenty kredytowe oraz wnioski o wydanie karty kredytowej, a w dniu 24 lutego 2006 r. złożył w (...) S.A. podrobiony akt notarialny nieruchomości w B., wniosek o założenie księgi wieczystej, informację z Agencji (...) w O. oraz zaświadczenie o zatrudnieniu – były dokonane za wiedzą oskarżonego;

4) nikt ze współoskarżonych w składanych wyjaśnieniach nie potwierdził, że oskarżony współpracował z współoskarżonymi w dokonanym przestępstwie, ponadto współoskarżeni zeznali, że nie znają G. S. (1) – co potwierdza brak możliwości nawiązania współpracy;

5) wadliwym przyjęciu, że oskarżony otrzymał korzyść majątkową z popełnienia przestępstwa, podczas gdy brak jest dowodów mogących potwierdzić jakiegokolwiek korzyści uzyskane przez oskarżonego;

II. obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1) art. 4 k.p.k. poprzez nie wzięcie pod uwagę całokształtu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego oraz art. 7, 92 i 410 k.p.k. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego pod kątem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a mianowicie poprzez:

a) wadliwe uznanie G. S. (1) za winnego zarzucanego mu czynu podczas, gdy brak jest dowodów, że oskarżony w jakikolwiek sposób współpracował z pozostałymi oskarżonymi, za czym przemawiają wyjaśnienia współoskarżonych, głównie P. P. (1), który rozporządzał dokumentami oskarżonego i podrabiał podpis oskarżonego – podkreślić trzeba, że G. S. (1) chciał odzyskać swoje dokumenty, na co P. P. (1) nie zgodził się, tym samym nie można wykluczyć, iż oskarżony chciał odstąpić od możliwości wzięcia kredytu, na który wcześniej liczył;

2) wyciągnięcie wadliwych wniosków ze zgromadzonego materiału dowodowego, które nie dają podstaw do jednoznacznego stwierdzenia, że oskarżony G. S. (1) miał jakiegokolwiek udział w popełnionym przestępstwie, za wyjątkiem faktu, że dokumenty oskarżonego zostały wykorzystane do realizacji tego przestępstwa – jednak bez wiedzy oskarżonego.

3) wyciągnięcie wadliwych wniosków, że oskarżony licząc na zaciągnięcie przez P. P. (1) „lewego kredytu” wyraził ostatecznie zgodę na takie działania, podczas, gdy oskarżony przyznając, że myślał o takim kredycie – jednak ostatecznie nie dogadał się z P. P. (1) w kwestii kredytu – gdyż P. zbywał oskarżonego, z czasem nie odbierając od G. S. (1) telefonów, przy i tak ograniczonej możliwości porozumiewania się z oskarżonym z uwagi na przebywanie oskarżonego w Areszcie Śledczym;

4) dokonanie dowolnych ustaleń i rozstrzygnięcie na niekorzyść G. S. (1), wbrew zasadzie in dubio pro reo, wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym, co doprowadziło do ustalenia, że G. S. (1) dopuścił się przypisanego mu przestępstwa – w sytuacji, gdy istnieją poważne wątpliwości co do wiarygodności źródeł dowodowych w zakresie udział w zdarzeniu, z ewidentnym całkowitym pominięciem dowodów świadczących na korzyść oskarżonego G. S. (1);

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie niniejszej sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Białymstoku.

Obrońca oskarżonego R. J. na podstawie art. 425 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej oskarżonego R. J. – co do kary.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

- rażąco niewspółmierność (surowość) orzeczonej wobec oskarżonego R. J. kary 2 lat bezwzględnego pozbawienia wolności, którą wymierzono wskutek błędnego przekonania, iż wobec oskarżonego nie można postawić pozytywnej prognozy kryminologicznej, który to pogląd oparto wyłącznie na dotychczasowej karalności podsądnego, w sytuacji gdy tak udział R. J. w przestępstwie, jak też prowadzenie obecnie ustabilizowanego trybu życia, w zgodzie z porządkiem prawnym, daje przekonanie, że mimo zawieszenia wykonania kary, oskarżony w przyszłości nie naruszy prawa, w szczególności nie popełni innego przestępstwa, co winno skutkować wobec niego warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności.

Mając na uwadze powyższe, obrońca oskarżonego R. J. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w odniesieniu do R. J. poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec niego kary 2 lat pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego P. P. (1) na mocy art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżyła na korzyść oskarżonego powyższy wyrok w części dotyczącej P. P. (1) w zakresie części skazującej, tj. czynów opisanych w punkcie XXXI oraz XXXII, XXXVI, XXXVII, XXXVIII, XXXIX aktu oskarżenia.

Na mocy art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1, 2 i 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzuciła:

1) obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 11 § 1 k.k. polegającą na błędnym uznaniu, że czyny opisane w punkcie XXXII oraz XXXVI aktu oskarżenia stanowią dwa odrębne przestępstwa podlegające oddzielnemu ukaraniu, podczas gdy oskarżony otrzymał kartę kredytową M. z limitem do 5000 zł w efekcie zawarcia umowy kredytowej z dnia 28 lutego 2006 r., a więc zachowanie oskarżonego w tym zakresie powinno zostać zakwalifikowane jako jedno przestępstwo;

2) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i uznania, że:

a) oskarżony P. P. (1) brał udział w kierowanej przez A. K. (1) i K. P. (1) zorganizowanej grupie przestępczej oraz, że czynów opisanych w punkcie XXXII, XXXVI, XXXVII, XXXVIII, XXXIX dopuścił się w ramach kierowanej przez inne ustalone osoby zorganizowanej grupy przestępczej, przez co nieprawidłowo zostały dokonane opisy czynów oskarżonego, podczas gdy:

- brak jest wiarygodnych dowodów na to, że oskarżony P. P. (1) działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, oskarżony współpracował jedynie z K. P. (1), który oszukał go, wprowadził w błąd i namówił do

podpisania szeregu dokumentów w celu uzyskania kredytu na kwotę 272.090 zł za umówione wynagrodzenie w kwocie 20.000 zł, którego to w efekcie P. P. (1) nie otrzymał, a później już poza świadomością i bez zgody oskarżonego dokumenty te K. P. (1) wykorzystał do kolejnych przestępstw;

- prawidłowa analiza zebranych w sprawie dowodów powinna doprowadzić do wniosku, że oskarżony nie znał większości oskarżonych, a A. K. (1) widział raz w życiu,
- oskarżony P. P. (1) nie miał świadomości, że jego działania związane z uzyskaniem kredytu są związane z poczynaniami innych osób;
- brak jest jakichkolwiek dowodów na potwierdzenie tezy, że P. P. (1) podporządkowywał się poleceniom zarówno K. P. (1) oraz A. K. (1);
- żaden z zeznających w sprawie świadków nie wskazał P. P. (1) jako osoby biorącej udział w jakichkolwiek czynnościach z wyłączeniem tych, do których popełnienia się przyznał,
- między osobami biorącymi udział w procederze brakowało ustalonych zasad członkostwa i dyscypliny, określających także skutki niewykonywania poleceń kierownictwa, a więc istotnej cechy charakteryzującej zorganizowane grupy przestępcze,
- wśród oskarżonych nie istniała jakakolwiek struktura organizacyjna o trwałym charakterze czy struktura wewnętrzna ani nie miało miejsca wspólne planowanie przestępstw ani porozumienia;

b) wiarygodne są wyjaśnienia oskarżonego K. P. (1), które to jako jedyny dowód w sprawie obciążają oskarżonego P. P. (1), podczas gdy wyjaśnienia te różnią się diametralnie na poszczególnych etapach postępowania w odniesieniu do zarzutów popełnianych wspólnie z P. P. (1), ponieważ oskarżony K. P. (1) zmieniał wyjaśnienia w sposób krańcowy, a przed Sądem ostatecznie je odwołał, co powinno skutkować osłabieniem ich wiarygodności i tym samym dezawuacją ich mocy dowodowej, a zatem w tym kontekście powinny być oceniane przez sąd orzekający ze szczególną ostrożnością, natomiast wszelkie obiektywnie niedające się usunąć wątpliwości powinny być rozstrzygane na korzyść oskarżonego P. P. (1);

Ponadto, w oparciu o art. 438 pkt 4 k.p.k., jedynie z ostrożności procesowej na wypadek nieuwzględnienia wyżej wskazanych zarzutów:

3) rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności w stosunku do stopnia winy oskarżonego i charakteru jego udziału w inkryminowanych wydarzeniach z uwagi na fakt, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jednoznacznie wskazuje, że udział oskarżonego w pobiciu był marginalny i sprowadzał się głównie do wzięcia udziału w przestępstwie opisanym w punkcie XXXII aktu oskarżenia, poza tym oskarżony przyznał się do popełnienia tego czynu i współpracował z organami ścigania, a poza tym w chwili obecnej samotnie wychowuje małą córkę, przez co należało wziąć pod uwagę również cele zapobiegawcze i wychowawcze kary oraz postawę oskarżonego i jego sytuację rodzinną oraz osobistą.

Powołując powyższe zarzuty na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 2 k.p.k. obrońca oskarżonego P. P. (1) wniosła o:

1. uniewinnienie oskarżonego P. P. (1) od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXXI, XXXVII, XXXVIII aktu oskarżenia;
2. wyeliminowanie z opisu pozostałych czynów części wskazującej na działania oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej;
3. łagodny wymiar kary w odniesieniu do czynów, do których popełnienia oskarżony się przyznał.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Na uwzględnienie zasługiwała apelacja obrońcy A. W. (1) i A. K. (1), choć w ograniczonym zakresie, a mianowicie w części zarzucającej nie uwzględnienie przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy rozmów telefonicznych zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej (...), a dotyczących telefonu A. K. (1) odtworzonych na rozprawie, jak też obrońcy G. S. (1), w części zarzucającej błąd w ustaleniach faktycznych.

Rozważania dotyczące tych zagadnień zostaną przedstawione w dalszej części uzasadnienia. W pozostałym zakresie wszystkie wniesione apelacje jako bezzasadne nie zostały uwzględnione.

Nie sposób zgodzić się z zarzutami skarżących, jakoby zaskarżone orzeczenie naruszało którykolwiek z pozostałych wskazanych przez nich przepisów postępowania karnego, prawa materialnego, a także by było obciążone błędem co do faktów. Przeprowadzona kontrola odwoławcza wyroku nie potwierdziła zasadności zarzutów stawianych w tym zakresie przez apelujących.

W istocie wniesione apelacje stanowią jedynie polemikę z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną dowodów. Mianowicie skarżący domagają się ich odmiennej oceny, jednak nie wskazują żadnych rzeczowych argumentów, które podważyłyby ocenę przedstawioną w tym zakresie w części motywacyjnej wyroku. Jednak dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 k.p.k. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., II KK 17/14). Dlatego też zawartej w apelacjach argumentacji w tym zakresie nie sposób podzielić.

W tym kontekście nie można też zgodzić się z zarzutem, że przeprowadzona w sprawie ocena zebranych dowodów jest wybiórcza i jednostronna w sytuacji, gdy Sąd Okręgowy w podstawie swoich ustaleń faktycznych uwzględnił całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie (pomijając nie uwzględnienie przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy rozmów telefonicznych zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej (...)) i dokonał ich oceny z poszanowaniem zasad swobodnej oceny dowodów określonych w art. 7 k.p.k.

Po tych wstępnych uwagach natury ogólnej należy odnieść się w tym miejscu do pozostałych kwestii podniesionych w apelacjach.

W odniesieniu do apelacji obrońcy K. P. (1).

Sąd Okręgowy nie dopuścił się zarzucanej mu obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się też podstaw do stwierdzenia naruszenia sformułowanej w art. 4 k.p.k. zasady obiektywizmu, bowiem Sąd Okręgowy zgodnie z jej wymogami zbadał i uwzględnił okoliczności bez kierunkowego (pozytywnego lub negatywnego) nastawienia do sprawy, zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego.

Na marginesie wskazać też należy, że podstawy stawianych zarzutów nie mogą stanowić przepisy postępowania o charakterze ogólnym, które wyznaczają ogólne zasady postępowania karnego. Taki zaś charakter ma powołany w apelacji obrońcy przepis art. 4 k.p.k. W uzasadnieniu takiego stanowiska wystarczy odwołać się chociażby do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2006 r., V KK 131/06 (OSNKW 2007, nr 1, poz. 9).

W realiach niniejszej sprawy nie można stwierdzić, iż sąd naruszył zasadę wyrażoną w art. 7 k.p.k. W szczególności do wysnucia takiego twierdzenia niewystarczające jest to, że przyjęte przez sąd założenia dowodowe nie odpowiadają skarżącemu.

Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje przyjęte w judykaturze stanowisko, iż kontrola instancyjna oceny dowodów nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy. Tak więc dokonanie przez sąd odwoławczy nowej, odmiennej

oceny dowodów jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność oceny poczynionej przez Sąd I instancji (pomijając kwestię nowych dowodów). Jeżeli natomiast ocena dokonana przez sąd pierwszej instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjmując, że K. P. (1) dopuścił się wszystkich przypisanych mu czynów. Z części motywacyjnej zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji z należytą starannością przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób wyczerpujący odniósł się do wszystkich kwestii wymagających rozstrzygnięcia. W szczególności w sposób wnikliwy przeanalizował i właściwie ocenił dowody, które legły u podstaw przypisania winy oskarżonemu, a w szczególności wyjaśnienia K. P. (1), współoskarżonych, zeznania świadków, zabezpieczoną dokumentację.

Jednak kluczowym dowodem sprawstwa i winy K. P. (1) okazały się jego wyjaśnienia złożone na etapie śledztwa. Dlatego też jego relacja z tego etapu postępowania została poddana szczególnie wnikliwej analizie i była weryfikowana w oparciu o pozostały materiał dowodowy zebrany w sprawie i znalazła w tych dowodach pełne wsparcie. Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego złożył obszernie wyjaśnienia, opisując w sposób szczegółowy przebieg poszczególnych zdarzeń, opisując w nim udział oskarżonych w sposób zgodny z ustalonym w sprawie stanem faktycznym. Co więcej, w tych wyjaśnieniach nie ukrywał też swojej roli i wskazywał na te okoliczności, które również i jego stawiały w negatywnym świetle, co świadczy o obiektywizmie jego przekazu.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy był w pełni uprawniony do przyjęcia tych wyjaśnień za pełnowartościowy materiał dowodowy i do budowania na jego podstawie swoich ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd a quo słusznie odrzucił natomiast jako niewiarygodną wersję K. P. (1) prezentowaną przed Sądem, kiedy to w sposób nieudolny usiłował wycofać się z wcześniejszych wyjaśnień w których obciążył siebie i współoskarżonych, zaprzeczając przy tym oczywistym faktom, w tym autentyczności złożonych przez siebie podpisów na protokołach przesłuchań. Wskazywane przez niego powody zmiany wyjaśnień okazały się jednak całkowicie absurdalne i nieprawdziwe. Wystarczy w tym miejscu odwołać się do wyników opinii graficzno – porównawczej biegłej z zakresu pisma, która potwierdziła autentyczność złożonych przez niego podpisów. Sąd Okręgowy wskazał też na szereg innych dowodów, które potwierdzają autentyczność jego przekazu ze śledztwa. W tym stanie rzeczy brak jest jakichkolwiek podstaw do podważania jego wiarygodności.

Z części motywacyjnej wyroku wynika również na jakiej podstawie Sąd Okręgowy przyjął, że K. P. (1) wspólnie z A. K. (1) kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu wyludzenie kredytów bankowych hipotecznych i samochodowych, leasingów samochodowych oraz pożyczek gotówkowych. Powołał się mianowicie na wyjaśnienia innych oskarżonych, którzy wskazywali go jako jednego z głównych inicjatorów i organizatorów przestępczego procederu. W tym zakresie pomiędzy oskarżonymi wystąpiły rozbieżności co do tego, czy bardziej wiodąca w tej grupie przestępczej była rola K. P. (1) czy też A. K. (1), które dla ustaleń w tym zakresie nie mają znaczenia. Nie zmienia to bowiem faktu, że obaj byli inspiratorami przestępczych działań i kierowali działaniami współoskarżonych, co daje podstawę do przyjęcia, że obaj kierowali grupą przestępczą w rozumieniu art. 258 § 3 k.k.

Mianowicie z wyjaśnień chociażby K. P. (1) wynika, że A. K. (1) znał wiele osób ze środowiska przestępczego, których dobierał do określonych zadań, wskazywał cele przestępczych działań, posiadał wiedzę o popełnionych przestępstwach, nadzorował ich wykonanie i decydował o podziale pieniędzy uzyskanych z przestępstwa. Natomiast K. P. (1) udzielał mu porad i załatwiał wszystkie formalności, w tym urzędowe, ponieważ się na tym znał. „K. wszystkich znał, a on potrafił załatwić wszystkie sprawy w urzędach” (k. 5972). Instruował też pozostałe osoby uczestniczące w przestępstwach o sposobie wykonania przydzielonych im zadań. Okoliczność, że często byli widywali razem, w tym w trakcie przekraczania samochodem granicy, jedynie wspiera te ustalenia.

Uwadze Sądu Okręgowego nie uszła informacja (...) Oddziału Straży Granicznej z której wynika, że K. P. (1) i A. K. (1) w okresie od 29.10.2005 r do 18.05.2006 r. wspólnie kilkakrotnie przekraczali granicę (k. 913 – 915). Jednak okoliczność, który z nich był częściej kierowcą pojazdu, którym poruszali się, nie przesądza o ich pozycji w grupie

przestępczej. Informacji tej, jak się wydaje, obrońca nadaje nadmierną wagę. Kierowania pojazdem nie można przecież utożsamiać z kierowaniem grupą przestępczą i na tej podstawie wskazywać który z oskarżonych pełnił w niej bardziej wiodącą rolę. O tym decyduje wewnętrzna struktura grupy.

Jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy, posiadanie przez sprawcę pozycji kierującego grupą, nie musi wiązać się z istnieniem w grupie określonych reguł hierarchicznego podporządkowania się. Wystarczy, że sprawuje on kontrolę nad działalnością grupy i w jego gestii leży podejmowanie zasadniczych dla funkcjonowania grupy decyzji i ma on możliwość wydawania poleceń członkom grupy. Takie uprawnienia i możliwości posiadali obaj oskarżeni, chociażby kierując działaniami P. P. (1).

Grupa kierowana przez K. P. (1) i A. K. (1) posiadała więc niezbędny stopień zorganizowania, charakteryzujący się pewną stabilnością, wewnętrzną strukturą oraz ściśle określonym celem działania. Brak jednoosobowego kierownictwa grupy, nie wyklucza możliwości uznania grupy przestępczej za zorganizowaną. Wystarczy, że posiada trwałą strukturę poziomą, ze stałym gronem uczestników, koordynujących działalność według ustalonych reguł. Tego rodzaju poziomą strukturę, która koordynowała działalność grupy tworzyli K. P. (1) i A. K. (1).

Odnosząc się z kolei do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. II ppkt 5 części dyspozytywnej wyroku (czyn opisany w pkt. XI aktu oskarżenia), nie można zgodzić się z apelującym, iż oskarżony nie wziął udziału w doprowadzeniu (...) Oddział w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, zaś wykonywał jedynie swoje obowiązki wynikające z zatrudnienia w firmie (...) sp. z.o.o.

Przypomnieć należy, że K. P. (1) w złożonych wyjaśnieniach przyznał, że to on wystawił stosowne pełnomocnictwo na podstawie, którego mógł reprezentować D. i wykonywać w jej imieniu wszystkie czynności prawne. On też wraz z wnioskiem o przyznanie leasingu przedstawił w (...) Oddział w B. jako autentyczne dwa sfalszowane dokumenty w postaci dwóch notarialnych poświadczeń oraz dwóch notarialnych pełnomocnictw niezbędnych do uzyskania wsparcia finansowego i uzyskania leasingu na trzy samochody tj. S. (...), S. (...) i M. O.. Przyznał jednocześnie, że w tym zakresie działał wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) i R. T. (1). Wszystkie wskazane osoby zaangażowane w to przedsięwzięcie, wiedziały o tym, że leasingi nie będą spłacane (k. 2274). Tak też się stało. Mianowicie z powodu braku wpłat, umowy leasingowe zostały wypowiedziane. Na rozprawie apelacyjnej K. P. (1) podnosił, że firma (...) w tym czasie posiadała zdolność do ponoszenia kosztów związanych z zawartymi umowami leasingowymi. Powoływał się w tym zakresie na kontrakt zawarty z firmą niemiecką. Jednak okoliczność ta dla bytu przypisanego mu przestępstwa nie ma znaczenia w sytuacji, gdy faktycznie raty leasingowe nie były spłacane i taki był z góry przyjęty zamiar kierunkowy sprawców, co w złożonych wyjaśnieniach przyznał sam oskarżony.

Zatrudnienie K. P. (1) w firmie (...) sp. z.o.o. było zatem jedynie środkiem do osiągnięcia celu jakim było wyłudzenie tychże pojazdów, zaś zgłoszenie oskarżonego do ubezpieczenia, na co obrońca przedłożył stosowny dokument z (...), miało jedynie stworzyć u przedstawicieli (...) mylne wyobrażenie o rzeczywistości i uwiarygodnić wolę wywiązania się firmy (...) sp. z.o.o. z przyjętego na siebie zobowiązania. Dlatego też podniesiona przez skarżącego okoliczność nie ma znaczenia dla ustalenia bytu przypisanego oskarżonemu przestępstwa i zakresu jego odpowiedzialności karnej. Irrelevantna dla ustaleń w tym zakresie jest również okoliczność, czy firma (...) sp. z.o.o. zwierała również inne umowy leasingowe bez udziału oskarżonego, które w imieniu tej firmy podpisywała inna osoba. Jak wynika bowiem z uzasadnienia apelacji, ustalenie odpowiedzialności innych osób podejrzewanych o udział w tym procederze jest przedmiotem odrębnego postępowania karnego, które toczy się w Prokuraturze Apelacyjnej w Warszawie.

Na koniec należy odnieść się do pisma K. P. (1) z dnia 12.03.2016 r. (k. 16617), nazwanego apelację, które należy traktować jako uzupełnienie apelacji jego obrońcy. Oskarżony kwestionuje w nim jakoby przy ubieganiu się o leasing samochodów przez firmę (...) sp. z.o.o., posłużył się sfalszowanymi dokumentami w postaci notarialnych pełnomocnictw i poświadczeń.

Należy zatem przypomnieć, że oskarżony w swoich wyjaśnieniach przyznał, że osobiście wystawił stosowne pełnomocnictwo, na mocy którego mógł w pełnym zakresie reprezentować powołaną firmę i wykonywać w jej imieniu wszystkie czynności prawne. Potwierdził też, że wystawił sfalszowane i okazane mu dokumenty z dnia 2.01.2007

r. w postaci pełnomocnictwa i poświadczenia notarialnego. Oświadczył, że poświadczenie zostało sfalszowane przy użyciu przekazanej mu i porobionej pieczętki notariusza. Dokumentu tego faktycznie nie poświadczał żaden notariusz. (k. 2273, 1919-1920). Falszerstwo zostało też potwierdzone informacją uzyskaną z Kancelarii Notarialnej I. B. (k. 5567). W świetle załączonych w aktach sprawy dokumentów nadesłanych z (...), nie ulega wątpliwości, że sfalszowane dokumenty zostały przedstawione leasingodawcy celem uzyskania leasingów na samochody : S. (...), S. (...) i M. O.. Wnioski o przyznanie leasingu i umowy o leasing wszystkich trzech pojazdów z w imieniu (...) sp. z.o.o. zostały również podpisane przez K. P. (1) (k. 3855 – 3892). Brak jest również podstaw do kwestionowania wydanej w sprawie opinii graficzno – porównawczej, która wskazuje, że podpisy pod pełnomocnictwami nie zostały złożone przez R. J. (k. 7905 – 7913, 9909 – 9917). Zawarte w niej wnioski nie mają znaczenia dla bytu przypisanego przestępstwa. Potwierdzają fakt, że przedłożone przez oskarżonego dokumenty zostały sfalszowane, czego miał on świadomość, a miały one istotne znaczenie dla uzyskania wsparcia finansowego.

W odniesieniu do apelacji obrońcy A. K. (1).

Chybiony okazał się zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., podniesiony przez obrońcę A. K. (1). Z poczynionych ustaleń i wywodów zawartych w części motywacyjnej zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji nie miał wątpliwości co do tego, że oskarżony A. K. (1) dopuścił się przypisanych mu czynów. Jeśli zatem Sąd meriti takich wątpliwości nie miał, to nie dopuścił się też obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. zarzucanej mu przez obrońcę.

Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 § 2 k.p.k., nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy orzekający sąd rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i mimo braku możliwości usunięcia ich rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy były po temu powody, które sąd pominął. Gdy zaś konkretne ustalenie faktyczne zależy od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo (wyrok Sadu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13.09.2012 r., II AKa 226/12, LEX 1236108).

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie jest z pewnością precyzyjne i wyczerpujące we wszystkich elementach jednak wskazuje jakie fakty Sąd uznał za udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Zawiera też wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku. Jako takie spełnia więc elementarne wymogi określone w art. 424 § 1 pkt. 2 k.p.k. i umożliwia kontrolę zaskarżonego orzeczenia w postępowaniu odwoławczym. W konsekwencji całkowicie chybiony jest podniesiony przez obrońcę oskarżonego zarzut obrazy powołanego przepisu.

O trafności rozstrzygnięcia nie decyduje jego uzasadnienie, lecz materiał stanowiący podstawę orzeczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 października 2012 r. II AKa 64/12 LEX nr 1237950). W pełni należy podzielić pogląd, że nie każde wadliwe uzasadnienie wyroku uniemożliwia przeprowadzenie kontroli instancyjnej, a w konsekwencji stanowi dostateczną przyczynę uchylenia wyroku oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania; do uchylenia wyroku może prowadzić jedynie taka wadliwość uzasadnienia, ze względu na którą sąd odwoławczy nie może w sposób merytoryczny ustosunkować się do zarzutów i wniosków środka odwoławczego (wyr. SN z 7 X 1983 r., Rw 797/83, OSNKW 1984, nr 5-6, poz. 58). Niespełnienie wymagań ustawowych w zakresie uzasadnienia nie może być utożsamiane z wadliwością rozstrzygnięcia. Naruszenie art. 424 nie może mieć wpływu na treść wyroku, gdyż dochodzi do niego już po jego wydaniu (wyr. SN z 10 II 1984 r., IV KR 261/83, OSNPG 1984, nr 7-8, poz. 85).

Zgodzić się natomiast należy ze stanowiskiem skarżącego, że Sąd Okręgowy naruszył przepisy postępowania, wskazując w uzasadnieniu wyroku, błędną podstawę pominięcia w podstawie swoich ustaleń faktycznych, treści rozmów telefonicznych zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej telefonu A. K. (1).

W chwili orzekania (6 października 2015 r.) Sąd Okręgowy procedował na podstawie ustawy kodeks postępowania karnego w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., kiedy to wszedł w życie przepis art. 168 a k.p.k. zakazujący przeprowadzania i wykorzystania dowodu uzyskanego do celów postępowania karnego za pomocą czynu zabronionego o którym mowa w art. 1 § 1 k.k. Z uzasadnienia Sądu Okręgowego (strona 41), nie wynika jednak, aby podstawą prawną pominięcia w podstawie ustaleń faktycznych treści rozmów telefonicznych zarejestrowanych w

ramach kontroli operacyjnej telefonu A. K. (1), był przepis art. 168a k.p.k., dodany przez ustawę z dnia 27 września 2013 r. (dz. U. z 2013 r., poz. 1247 ze zm.).

Wskazuje się tam mianowicie, że materiały z kontroli operacyjnej nie mogły być wykorzystane jako dowód w niniejszym postępowaniu, ponieważ „uzyskane tą drogą informacje nie zostały zalegalizowane”. W zakresie tych rozmów uprawniony organ nie występował bowiem ani o wydanie zgód następczych w stosunku do ustalonych oskarżonych prowadzących zarejestrowane rozmowy telefoniczne z A. K. (1), ani w stosunku do tego oskarżonego w zakresie czynów z art. 286 § 1 k.k. i art. 299 k.k. Sąd Okręgowy nie powołuje natomiast jako postawy braku możliwości wykorzystania tego dowodu, faktu jego uzyskania za pomocą czynu zabronionego.

Niewątpliwie dowód w postaci rozmów telefonicznych zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej telefonu A. K. (1) został powołany do celów postępowania karnego i nie wydano co do niego postanowienia o zgodzie następczej w trybie art. 19 ust. 3 ani też określonego w art. 19 ust. 15c ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz.U. z 2011 r. Nr 287, poz. 1687 ze zm.), a więc został uzyskany nielegalnie, co nie jest jednoznaczne z tym, że został uzyskany za pomocą czynu zabronionego.

W przepisie art. 168a k.p.k. nie chodzi o dowody zebrane w sposób sprzeczny z ustawą, np. informacje uzyskane i gromadzone w ramach kontroli operacyjnej poza procedurami kontrolnymi sądu i wykraczające poza granice dopuszczalności określone przykładowo w art. 19 ustawy z dnia 9 kwietnia 1990 r. o Policji.

Wprawdzie i te dowody pozbawione są atrybutu legalności, jednakże ich pozyskanie nastąpiło nie za pomocą czynu zabronionego, o którym mowa w art. 1 § 1 k.k., ale z naruszeniem przepisów, czy też wbrew przepisom, które normują poszukiwanie i uzyskiwanie dowodów w wyniku kontroli operacyjnej zarządzanej postanowieniem sądu. Z uwagi na działanie w ramach uprawnień i obowiązków osoba pozyskująca dowód nie działa bezprawnie (Krzysztof Dąbkiewicz – Komentarz do zmiany art. 168a Kodeksu postępowania karnego).

Stanowisko to zostało przyjęte również w judykaturze. Wystarczy w tym miejscu odwołać się chociażby do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2016 r., IV KK 346/15, OSNKW e 2016/43, LEX nr 1976252), który stwierdził, iż „zgodnie z obowiązującą w polskim procesie karnym zasadą swobody dowodzenia w postępowaniu dowodowym dopuszczalne jest przeprowadzenie wszelkich czynności dowodowych, z wyjątkiem czynności objętych zakazem ich przeprowadzania. Artykuł 168 a k.p.k. w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. z 2013 r., poz. 1247., nie wprowadził zakazu wykorzystywania "owoców zatrutego drzewa", gdyż dotyczył jedynie zakazu przeprowadzenia i wykorzystania dowodu bezpośrednio nielegalnego”.

Sąd Najwyższy podkreślił również, że zgodnie z obowiązującą w polskim procesie karnym zasadą swobody dowodzenia w postępowaniu dowodowym dopuszczalne jest przeprowadzenie wszelkich czynności dowodowych, z wyjątkiem czynności objętych wyraźnym zakazem ich przeprowadzania. Ustanowione w polskim procesie karnym zakazy dowodowe uznawane są za wyjątki od dopuszczalności podejmowania wszelkich czynności dowodowych.

Zdecydowana większość polskiej doktryny opowiada się za dopuszczalnością wykorzystania w postępowaniu karnym tzw. "dowodu pośrednio skażonego". Podkreśla się, że w myśl art. 2 § 1 k.p.k. jednym z podstawowych założeń polskiej procedury karnej jest pociągnięcie sprawcy do odpowiedzialności karnej, co przesądza na rzecz możliwości wykorzystywania w procesie karnym "dowodów pośrednio skażonych", w celu realizacji tego postulatu.

W niniejszej sprawie wadliwość dowodu z treści rozmów telefonicznych zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej telefonu A. K. (1) dotyczyło nielegalnego sposobu pozyskania i przeprowadzenia dowodu. Mianowicie zostały one zarejestrowane w związku z podejrzeniem przez A. K. (1) przestępstw narkotykowych oraz czynu z art. 258 § 1 k.k. (k. 16244). Tym niemniej niektóre z zarejestrowanych rozmów dotyczyły również oskarżonych w niniejszej sprawie oraz w części odnosiły się do czynów powiązanych z czynami zarzucanych tymże oskarżonym w niniejszej sprawie. Wskazuje na to zarówno treść tychże rozmów jak też pismo (...) z dnia 14.02.2007 r. skierowane do Zastępcy Prokuratora Generalnego (k. 2038). Reasumując, dowód z treści rozmów telefonicznych zarejestrowanych w ramach

kontroli operacyjnej telefonu A. K. (1) mimo, iż został pozyskany nielegalnie (wobec braku zgody następczej), mógł być wykorzystany przy ustaleniu stanu faktycznego w niniejszej sprawie, zwłaszcza, że został przez Sąd Okręgowy przeprowadzony poprzez odtworzenie treści tych rozmów na rozprawie sądowej w dniach 14 maja i 22 czerwca 2015 r.

Mimo zatem, że w dacie orzekania przez Sąd I instancji, wskazany zakaz z art. 168a k.p.k. obowiązywał, to jednak Sąd Okręgowy uprawniony był do wykorzystania powołanego dowodu na korzyść oskarżonego.

Rzecz w tym, że analiza przedmiotowych rozmów uzyskanych z kontroli operacyjnej wskazuje, że stanowią one materiał obciążający A. K. (1), a zatem ich włączenie do materiału dowodowego stanowiącego podstawę ustaleń faktycznych w części jego dotyczącej, byłoby działaniem na jego niekorzyść. W tym stanie rzeczy, poszerzenie materiału dowodowego o te materiały było niedopuszczalne. Ostatecznie więc decyzja Sądu I instancji o ich wyłączeniu z podstawy ustaleń faktycznych w części dotyczącej A. K. (1) była prawidłowa, choć została wydana z błędną podstawą prawną. Poszerzenie materiału dowodowego w odniesieniu do tego oskarżonego było więc tym bardziej niedopuszczalne na etapie postępowania odwoławczego, uwzględniając kierunek wniesionego środka odwoławczego jego obrońcy (na korzyść oskarżonego).

Zaistniałe uchybienie w ocenie Sądu Apelacyjnego nie miało też wpływu na treść wyroku, zwłaszcza, że skarżący nie wykazał, aby treść zarejestrowanych rozmów w jakimkolwiek stopniu podważała ustalony w sprawie stan faktyczny lub też stanowiła materiał wskazujący na to, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanych mu czynów. Mianowicie skarżący wskazuje, że analiza treści rozmów, kierunku połączeń, intonacji głosu i sposobu wypowiedzi nie wskazują, aby A. K. (1) działał w grupie przestępczej i pełnił w niej kierowniczą rolę. Z takim stanowiskiem nie sposób się zgodzić.

Wystarczy chociażby odwołać się do treści rozmowy zarejestrowanej pomiędzy K. P. (1) i A. K. (1) z dnia 1.08.2006 r., od godz. 22:00:02 do godz. 22:01:50, kiedy to obaj wspólnie planują określone przedsięwzięcie, ustalają strategię działania oraz określają rolę jaką wypełnią w zaplanowanym przez nich przedsięwzięciu A. W. (1) i (...) tj. P. P. (1) (k. 2014, 2037). W podobnym tonie prowadzone są rozmowy z dnia 27.07.200 r., 3.08.2006 r., 1.08.2006 r. z których wynika, że obaj kierują działaniami(...) i A. W. (1) (k. 2016 - 2017, 2019, 2023, 2024, 2025).

Odnosząc się z kolei do kwestii jakie elementy wskazują na cechy grupy przestępczej w której działali obaj oskarżeni, należy w tym miejscu odwołać się do argumentacji przytoczonej w odniesieniu do apelacji obrońcy K. P. (1) R. T. (1) i P. P. (1).

Niewykorzystanie treści rozmów telefonicznych zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej telefonu A. K. (1) nie oznacza, że Sąd Okręgowy nie dysponował wystarczającym materiałem dowodowym pozwalającym na poczynienie prawidłowych ustaleń faktycznych, dotarcie do prawdy materialnej i ustalenie sprawstwa oskarżonego odnośnie przypisanych mu czynów oraz jego winy. Został on w sposób szczegółowy wyeksponowany na stronach 5 – 6 pisemnych motywów orzeczenia i dlatego niecelowe jest ponowne jego przytaczanie.

Materiał ten stanowiły w szczególności wyjaśnienia współoskarżonych, zeznania świadków, zabezpieczone dokumenty oraz opinie biegłych, które Sąd I instancji poddał wnikliwej i wszechstronnej analizie, zaś wynikające z niej wnioski przedstawił w wyczerpującym uzasadnieniu spełniającym wszystkie podstawowe wymogi określone w art. 424 k.p.k. Przedstawiona tam ocena wszystkich zebranych dowodów jest logiczna, przekonywująca i nie zawiera błędów. Jako taka nie przekracza więc granic swobodnej oceny dowodów o jakich mowa w art. 7 k.p.k. Z tych też względów zasługuje na pełną aprobatę.

W odniesieniu do apelacji obrońcy P. P. (1).

Jako całkowicie bezpodstawny należy ocenić podniesiony w apelacji obrońcy zarzut obrazy przepisu art. 11 § 1 k.k., który stanowi, że ten sam czyn stanowi tylko jedno przestępstwo. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że czyny opisane w pkt. XXXII i XXXVI opisane w akcie oskarżenia stanowią dwa odrębne przestępstwa. Brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, że oba zachowania oskarżonego były przejawem „jednego impulsu woli” oraz zostały podjęte w tym samym czasie, co w świetle przyjętej doktryny i ugruntowanego już stanowiska judykatury warunkuje przyjęcie

działań oskarżonego jako jednego czynu. W świetle ustalonych okoliczności nie można też przyjąć, że oba zachowania oskarżonego były podjęte w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a więc w ramach czynu ciągłego o jakim mowa w art. 12 k.k.

W świetle utrwalonej już linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, a także sądów apelacyjnych, zachowanie będące zewnętrznym przejawem „jednego impulsu woli” stanowi tylko jeden czyn, niezależnie od liczby skutków tego zachowania oraz od liczby naruszonych przez nie norm. Inaczej mówiąc, przy określaniu jedności i wielości czynów należy położyć akcent na zachowanie sprawcy, a nie na jego mniej lub bardziej liczne następstwa. Dla oceny w tym przedmiocie istotne jest zatem ustalenie czy całość działań sprawcy okazała się jednym zespołem jego fizycznych zachowań i wyrażała jeden wspólny akt woli. Dodatkowo należy też zwrócić uwagę na takie elementy, jak: jedność czasu i miejsca zdarzenia oraz tożsamość osób pokrzywdzonych [wyrok SA w Lublinie z dnia 30 listopada 2004 r., II AKa 190/04, Prok. i Pr.-wkł. 2005, nr 11, poz. 13].

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że istotnie oba wskazane czyny opisane w pkt. XXXII i XXXVI aktu oskarżenia są ze sobą powiązane. Oskarżony przyznał się do udziału w wyłudzeniu kredytu hipotecznego w kwocie 272.000 zł. na szkodę Banku (...) S.A. Podał, że istotnie podając się za G. S. (1) i posługując się dokumentami tej osoby stwierdzającymi tożsamość, złożył wniosek do banku o wydanie karty kredytowej, zaś bank wydał decyzję o wydanie karty kredytowej srebrnej M. z limitem do 5000 zł. Wydanie tej karty poprzedzone zostało zawarciem umowy o kartę kredytową i związane było z udzieleniem kredytu hipotecznego w Banku (...) S.A. na zakup nieruchomości w miejscowości B.. Uruchomienie kredytu hipotecznego, które nastąpiło w dniu 10 marca 2006 r. nie było jednak uzależnione od wykorzystania limitu na karcie kredytowej. Decyzję o wypłacie środków z uzyskanej karty kredytowej podjął samodzielnie oskarżony w terminie późniejszym. Przyznał to sam oskarżony, który podał, że kiedy nie otrzymał obiecanych przez K. P. (1) 20.000 zł., wypłacił pieniądze z karty traktując wypłacone środki finansowe jako swoje zadośćuczynienie za niewywiązanie się z obietnicy przez K. P. (1) (k. 14768v). Przyznał również, że samodzielnie podjął decyzje o wypłacie tych środków. Działanie to nie było zatem wcześniej planowane i uzgodnione z pozostałymi osobami uczestniczącymi w oszustwie na szkodę banku (...) S. A. Oddział w B., a więc nie zostało podjęte w ramach grupy przestępczej tak jak w przypadku czynu opisanego w pkt. XXXII aktu oskarżenia.

Z powyższego wynika, że zamiar wypłaty środków z karty zrodził się w późniejszym okresie już po uruchomieniu kredytu, co nie pozwala przyjąć, że oba zachowania oskarżonego stanowią ten sam czyn i jedno przestępstwo w rozumieniu art. 11 § 1 k.k.

Nie ulega natomiast wątpliwości, że P. P. (1) pozostałych przypisanych mu czynów dopuścił się w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez K. P. (1) i A. K. (1). Z wyjaśnień K. P. (1) wynika, że P. P. (1) ps. (...) poznał u A. K. (1). Do spotkań oskarżonych najczęściej dochodziło w klubie (...), który formalnie należał do M. S., jednak faktycznie zarządzał w nim A. K. (1). W klubie tym poznał również A. W. (1), który był współnikiem A. K. (1) i dostarczył dokumenty niezbędne do uzyskania kredytu w postaci wyceny nieruchomości i wypisu działki położonej w B. na zakup której miał być przeznaczony kredyt. W świetle wyjaśnień K. P. (1), to P. P. (1) w 2005 r. zadzwonił do niego i oznajmił, że chce wziąć kredyt na zakup nieruchomości. Z kolei A. K. (1) polecił mu, aby w celu uzyskania kredytu wspólnie z (...) udał się do banku (k. 277 – 286). Od P. P. (1) otrzymał też dokumenty użyte do wyłudzenia kredytu wystawione na nazwisko kuzyna G. S. (1) jak też kwotę 10000 zł. jako wynagrodzenie za swój udział w wyłudzeniu kredytu. Pieniądze z kredytu wcześniej zostały przelane na konto założone przez S. D. i przekazane A. K. (1), który dokonał ich podziału. Dodać należy, że dokumenty G. S. (1) zostały przekazane za pośrednictwem B. K. do której wcześniej A. K. (1) zwrócił się o wskazanie osoby na którą zostanie wzięty kredyt.

Z powyższego wynika, że wszystkie wskazane osoby znały się wcześniej i współdziałały ze sobą mając przy tym świadomość, że ich skoordynowane działania służą przestępnemu przedsięwzięciu jakim jest wyłudzenie kredytu z banku.

K. P. (1) w swoich wyjaśnieniach podał również na czym polegała jego rola w tej grupie przestępczej oraz A. K. (1). Mianowicie wskazał, że A. K. (1) zajął się organizowaniem tej grupy przestępczej na terenie całej Polski, zaś on

zajmował się zbieraniem informacji w sprawach gospodarczych oraz inicjował działania mające na celu „wyciągnięcie pieniędzy” z firm i banków (k. 289 – 291). Każdy z nich w ramach tej grupy kierował więc innym odcinkiem działalności tej grupy i miał do wykonania ściśle określone zadania. Natomiast pozostałe osoby wykonywały zaplanowane przez kierujących grupą i zlecone im czynności. Taką osobą był również P. P. (1). K. P. (1) stwierdził jednoznacznie, że opisane przez niego działania przestępcze były podejmowane w ramach grupy przestępczej w skład, której wchodził m.in. on sam, A. K. (1), R. T. (1) i P. P. (1) (k. 290). Wymienił również inne osoby będące członkami tej grupy, które jednak nie są objęte postępowaniem w niniejszej sprawie.

Uwzględniając powyższe stwierdzić należy, że stopień powiązań organizacyjnych pomiędzy członkami tej grupy był wyższy niż przy współsprawstwie. Wszyscy mieli świadomość, że uczestniczą w ściśle określonej strukturze osób, której celem jest popełnienie określonych przestępstw. Wszyscy akceptowali jej cele i godzili się na udział w tej strukturze.

Podnoszona przez obrońcę kwestia czy P. P. (1) znał wszystkie osoby z tej grupy dla bytu przypisanego mu czynu z art. 258 § 1 k.k. nie ma znaczenia. Podzielić należy stanowisko Sądu Okręgowego wsparte ugruntowanym już stanowiskiem judykatury, że dla przyjęcia udziału w zorganizowanej grupie przestępczej nie jest konieczne wykazanie, że sprawca znał wszystkie osoby ją tworzące i mechanizmy jej funkcjonowania. Wystarczające jest stałe spełnianie zadań, dla których grupa została zawiązana lub gotowość do ich stałego spełniania i świadomość istnienia takiej grupy. W przypadku P. P. (1) wszystkie powołane przesłanki zostały spełnione.

Chybiony jest też zarzut jakoby w zebranych materiale dowodowym brak było podstaw do przyjęcia, że P. P. (1) podporządkował się poleceniom K. P. (1) i A. K. (1). Należy przypomnieć, że to K. P. (1) wskazał mu Bank (...) S.A. z którego miał być wyludzony kredyt i udzielał instrukcji przy gromadzeniu dokumentów niezbędnych do udzielenia kredytu. Z kolei do banku udał się na polecenie A. K. (1) i na jego polecenie wypłacił K. P. (1) przypadającą mu w ramach „podziału łupów” kwotę 10000 zł. Powyższe okoliczności wskazują, że pomiędzy nim i osobami kierującymi grupą zachodził stosunek podporządkowania.

Zauważyć też należy, że część osób z tej grupy wzięła też udział w innych przestępstwach tego samego rodzaju polegających na wyludzeniu kredytów i pożyczek gotówkowych, leasingów samochodowych oraz „praniu brudnych pieniędzy”, co świadczy, że posiadała ona trwałe powiązania organizacyjne, charakteryzujące się pewną stabilnością, wewnętrzną strukturą i posiadała ściśle określone cele działania.

Zgodnie z treścią art. 258 § 1 k.k. penalizacji podlega branie udziału w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, co oznacza, że do realizacji znamion tego czynu wystarczy, aby celem takiej grupy było nawet popełnienie tylko jednego przestępstwa lub przestępstwa skarbowego.

Odnosnie zarzutu z pkt. 2 b dotyczącego, zdaniem obrońcy, błędnej oceny przez Sąd obciążających oskarżonego wyjaśnień K. P. (1), Sąd Apelacyjny odniósł się ustosunkowując się do apelacji obrońcy K. P. (1) i R. T. (1). Dlatego też niecelowe jest powielanie zawartej tam argumentacji. Zostały tam również zawarte szczegółowe rozważania dotyczące charakteru zorganizowanej grupy przestępczej do której należał P. P. (1) oraz kierowniczej roli jaką odegrali w niej A. K. (1) i K. P. (1).

W odniesieniu do apelacji obrońcy G. S. (1).

Apelacja obrońcy zasługiwała na uwzględnienie, jednak w bardzo ograniczonym zakresie.

Nie ulega wątpliwości, że G. S. (1) w czasie, kiedy przebywał w więzieniu pozostawał w kontakcie ze swoim krewnym P. P. (1), któremu przekazał swoje dokumenty. Wspólnie uzgodnili, że na dokumenty G. S. (1) zostanie wzięty „lewy kredyt”, choć nie ustalili jego wysokości. Część pieniędzy z tego kredytu miała być przekazana G. S. (1), co oskarżony potwierdził (k. 5620). Z kolei P. P. (1) przyznał, że użył dokumentów G. S. (1) do wyludzenia kredytu z banku (k. 14769).

W świetle wyjaśnień obu oskarżonych wątpliwości nie budzi zatem fakt, że G. S. (1) miał pełną świadomość, że jego dokumenty zostaną wykorzystane do wyłudzenia kredytu. Zastrzegł jedynie, że nie wiedział w jakiej wysokości będzie wzięty kredyt, ponieważ ta kwestia nie była przedmiotem jego uzgodnień z P. P. (1). Tym samym, jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy, godził się na każdą kwotę kredytu. Miał też świadomość, że nie będzie w stanie spłacić nawet w części uzyskanego w ten sposób kredytu. W tym czasie przebywał w więzieniu i z uwagi na swoją trudną sytuację finansową nie posiadał zdolności kredytowej.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że G. S. (1) wziął udział w doprowadzeniu Banku (...) S. A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 272.090 zł. W takiej bowiem kwocie został wyłudzony kredyt w oparciu o dokumenty wystawione na jego nazwisko.

Zasadne było również ustalenie, że oskarżony nie działał sam. Działał wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą. Osobą tą był niewątpliwie P. P. (1), któremu G. S. (1) przekazał swoje dokumenty i z którym uzgodnił sposób ich wykorzystania. Mianowicie w ramach przyjętego porozumienia ustalono, że przedmiotowe dokumenty zostaną wykorzystane do wyłudzenia kredytu z banku.

Błędne było zatem przyjęte w opisie czynu ustalenie, że G. S. (1) działał wspólnie i w porozumieniu „z innymi” ustalonymi osobami. Dlatego też Sąd Apelacyjny skorygował w tej części opis czynu przypisanego oskarżonemu poprzez przyjęcie, że działał wspólnie i w porozumieniu „z inną ustaloną osobą”. Oskarżony w złożonych wyjaśnieniach stwierdził bowiem, że poza P. P. (1), nie zna pozostałych oskarżonych (k. 6357). Z kolei K. P. (1) wyjaśnił, że w sprawie kredytu zG. S. (1) kontakt miał jedynie P. P. (1) ps. (...) i to on miał mu przekazać część pieniędzy z tego kredytu (k. 5971). Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że oskarżony poza P. P. (1) działał wspólnie i w porozumieniu również z innymi osobami.

Wbrew sugestiom obrońcy, Sąd Okręgowy nie ustalił, aby G. S. (1) znał pozostałych oskarżonych i z nimi współpracował. Tym samym bez znaczenia jest też podnoszona przez skarżącego okoliczność czy ci oskarżeni w złożonych wyjaśnieniach potwierdzili, że znają G. S. (1) i osobiście z nim współpracowali.

Chybiony jest też podniesiony przez skarżącego zarzut, jakoby Sąd Okręgowy przyjął, że G. S. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi. Ich nazwiska nie pojawiły się bowiem w opisie czynu przypisanego oskarżonemu. Uniewinnił też oskarżonego od zarzucanego mu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez A. K. (1) i K. P. (1).

Zasadne było też przyjęcie, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. O takim celu działań oskarżonego świadczą chociażby jego wyjaśnienia w których podał, że wspólnie z P. P. (1) planowali wzięcie kredytu, gdyż potrzebne były im pieniądze na wyjazd za granicą. Przekazując swój dowód osobisty w celu wzięcia „lewego kredytu” liczył na to, że otrzyma swój udział z tego przestępczego przedsięwzięcia (k. 14820 – 14821). Okoliczność zatem, czy faktycznie uzyskał z tego procederu wymierną korzyść majątkową nie ma znaczenia dla bytu przypisanego mu przestępstwa, zwłaszcza, że w świetle art. 115 § 4 k.k., korzyścią majątkową jest korzyść zarówno dla siebie jak i dla kogo innego. Tym niemniej z wyjaśnień K. P. (1) wynika, że P. P. (1) przekazał mu kwotę 25.000 zł.

Zauważyć też należy, że G. S. (1) nie przypisano pozostałych przestępstw popełnionych przez współoskarżonych przy wykorzystaniu dokumentów wystawionych na jego nazwisko poza wyłudzeniem kredytu hipotecznego w kwocie 272.000 zł. na szkodę Banku (...) S.A. W konsekwencji podnoszona przez obrońcę okoliczność, czy oskarżony zgodził się na wykorzystanie swoich dokumentów do innych celów niż zaciągnięcie kredytu, nie ma znaczenia dla ustalenia zakresu jego odpowiedzialności karnej.

Chybiony okazał się też zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., podniesiony przez obrońcę. Z poczynionych ustaleń i wywodów zawartych w części motywacyjnej zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji nie miał wątpliwości co do tego, że oskarżony G. S. (1) dopuścił się przypisanego mu czynu. Jeśli zatem Sąd meriti takich wątpliwości nie miał, to nie dopuścił się też obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. zarzucanej mu przez obrońcę.

W odniesieniu do apelacji obrońcy B. K..

Apelacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie.

Podnosząc w niej zarzut obrazy przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych, skarżący w istocie zmierza do podważenia wyjaśnień K. P. (1), które są niewątpliwie kluczowym dowodem sprawstwa i winy oskarżonej w zakresie przypisanego jej czynu, który sprowadza się do przekazania A. K. (1) dokumentów G. S. (1) przy użyciu których został wyłudzony kredyt hipoteczny w kwocie 272.000 zł. na szkodę Banku (...) S.A. oraz pozyskania S. D., który założył konto na swoje nazwisko na które została przelana kwota uzyskana z tego kredytu.

Wbrew zarzutom skarżącego, Sąd Okręgowy dokonał rzetelnej i wszechstronnej oceny tego dowodu, w tym w konfrontacji z pozostałym materiałem dowodowym i z oceny tej wyciągnął trafne wnioski co do sprawstwa oskarżonej.

Podkreślić w szczególności należy konsekwencję z jaką K. P. (1) w toku śledztwa opisywał rolę B. K. przy wyłudzeniu przedmiotowego kredytu (k. 1571 – 1574, 2404 – 240-6). Polegała ona przekazaniu A. K. (1) dokumentów G. S. (1), przy użyciu których został wyłudzony kredyt z banku (...) S. A., które przekazał jej P. P. (1) ps. (...). W świetle relacji K. P. (1), B. K. była też obecna na spotkaniu w klubie (...), gdzie była omawiana kwestia przedmiotowego kredytu oraz przed bankiem (...) przy wydawaniu uczestnikom tego procederu pieniędzy z kredytu, które wcześniej podzielił A. K. (1) (k. 2404 – 2405).

Oskarżona nie przeczyła, że zna A. K. (1), któremu przekazała numer telefonu P. P. (1) oraz na jego prośbę znalazła osobę, która na swoje nazwisko założyła konto, na które następnie zostały przelane pieniądze z wyłudzonego kredytu, co sama przyznała (k. 5355). Jej rola w tym procederze nie była więc przypadkowa. Z wyjaśnień K. P. (1) wynika, że to ona „wyszukiwała słupy na wzięcie kredytu” (k. 2434). Osobą tą był S. D.. Jej wyjaśnienia w tej części pokrywają się więc z wersją K. P. (1), co świadczy ze stanowią one wiarygodne źródło dowodowe. Podkreślić też należy, że K. P. (1) bezpośrednio od B. K. uzyskał informacje o tym, że to ona przekazała A. K. (1) dokumenty G. S. (1) (k. 1572). Nie miał więc on jakichkolwiek osobistych powodów, aby bezpodstawnie pomawiać oskarżoną z którą nie łączyły go żadne bliskie więzi.

Apelujący, jak się wydaje, nadaje nadmierną rangę ujawnionym w relacjach K. P. (1) drobnym nieścisłościom, dotyczącym przy tym kwestii o drugorzędnym znaczeniu, które dla odtworzenia rzeczywistego przebiegu opisywanych przez niego zdarzeń nie miały istotnego znaczenia.

Jakkolwiek istotnie zdarzały się w wyjaśnieniach K. P. (1) pewne drobne nieścisłości bądź luki, to niepamięć niektórych okoliczności opisywanych zdarzeń będących przedmiotem postępowania, należy usprawiedliwić i wytłumaczyć upływem czasu i naturalnym procesem zacierania się pewnych szczegółów w jego pamięci. Oczekiwanie w tych okolicznościach wysokiej precyzji w każdym elemencie jego wyjaśnień jest więc nieuzasadnione.

Słusznie też Sąd Okręgowy odrzucił jako niewiarygodną wersję K. P. (1) prezentowaną przed Sądem, kiedy to w sposób nieudolny usiłował wycofać się z wcześniejszych wyjaśnień w których obciążył siebie i współoskarżonych, w tym B. K.. Ocena takiej postawy oskarżonego została już przedstawiona w części wstępnej uzasadnienia (w odniesieniu do apelacji obrońcy K. P. (1)). Dlatego też niecelowe jest jej powielanie w tym miejscu.

Nie można też zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, że tak dokonana ocena dowodów jest jednostronna i nie uwzględnia innych dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonych : S. D., G. S. (1), F. T. i P. P. (1). Przeczy temu treść motywacyjna zaskarżonego wyroku, gdzie Sąd Okręgowy przywołał treść wyjaśnień tychże oskarżonych i dokonał ich oceny, która nie przekracza granic zakreślonych art. 7 k.p.k.

Okoliczność, że wskazani oskarżeni w swoich wyjaśnieniach nie wspominają o udziale B. K. w dokonanym przestępstwie wynika z przyjętej przez nich linii obrony. Zauważyć należy, że zarzucono im działanie wspólnie i w porozumieniu z B. K., przy czym dwaj z nich tj. G. S. (1) i F. T. nie przyznali się do popełnienia zarzuczanych im czynów. Oczywistym jest zatem fakt, że nie byli oni zainteresowani przedstawieniem rzeczywistego przebiegu tego

zdarzenia i roli osób w nim uczestniczących. Taka postawa determinowana była zarówno ograniczeniem zakresu własnej odpowiedzialności karnej jak też swoistą „solidarnością” jaka istnieje w środowisku przestępczym, w którym obciążanie współników jest szczególnie piętnowane. Dodać należy, że G. S. (1) mógł nie posiadać wiedzy, że jego dokumenty zostaną przekazane A. K. (1) za pośrednictwem B. K., ponieważ w tym czasie przebywał w zakładzie karnym, zaś P. P. (1), któremu przekazał dokumenty, nie musiał informować go o tym fakcie. Jednak sam P. P. (1) nie przeczył w złożonych wyjaśnieniach, że znał osoby uczestniczące w tym procederze, w tym A. K. (1) i B. K., która jest jego sąsiadką (k. 14768 – 14769). Natomiast G. S. (1) jest jego kuzynem z którym utrzymywał kontakt, podczas jego pobytu w zakładzie karnym.

Reasumując, skarżący nie wykazał, aby w dokonanej przez Sąd Okręgowy ocenie materiału dowodowego wystąpiły błędy natury faktycznej lub logicznej lub też sprzeczności z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy. Dlatego też zasługuje ona na pełną aprobatę.

W odniesieniu do apelacji obrońcy A. W. (1).

Odnosnie pierwszego zarzutu podniesionego w apelacji dotyczącego obrazy art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., która zdaniem obrońcy, nastąpiła na skutek nieuwzględnienia przy ustaleniu stanu faktycznego sprawy treści rozmów telefonicznych zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej telefonu A. K. (1) (odtworzonych na rozprawie), Sąd Apelacyjny odniósł się już wcześniej ustosunkowując się do apelacji obrońcy A. K. (1). Dlatego też niecelowe jest powielanie w całości zawartej tam argumentacji.

Zgodzić się należy ze stanowiskiem skarżącego, że Sąd Okręgowy przy ustaleniu stanu faktycznego odnoszącego się do A. W. (1) winien również uwzględnić treść rozmów telefonicznych zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej (...).

Zgodnie z obowiązującą w polskim procesie karnym zasadą swobody dowodzenia, w postępowaniu dowodowym dopuszczalne jest przeprowadzenie wszelkich czynności dowodowych, z wyjątkiem czynności objętych wyraźnym zakazem ich przeprowadzania. Natomiast przepis art.168 a k.p.k. w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. z 2013 r., poz. 1247., a więc obowiązujący w dacie orzekania przez Sąd I instancji, nie wprowadził zakazu wykorzystywania "owoców zatrutego drzewa", gdyż dotyczył jedynie zakazu przeprowadzenia i wykorzystania dowodu bezpośrednio nielegalnego”.

Niewątpliwie zatem Sąd Okręgowy nie uwzględniając przy ustaleniu stanu faktycznego powołanego dowodu dopuścił się obrazy przepisów postępowania tj. art. 410 k.p.k.

Rzecz jednak w tym, że w świetle art. 438 pkt. 2 k.p.k. obraza przepisów postępowania skutkuje uchYLENIEM lub zmianą zaskarżonego orzeczenia jedynie w przypadku, gdy mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia. Zaistniałe uchybienie, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie miało jednak wpływu na treść wyroku. Skarżący również nie wykazał, aby treść zarejestrowanych rozmów w jakimkolwiek stopniu podważała ustalony w sprawie stan faktyczny, w części dotyczącej A. W. (1).

Należy w szczególności podkreślić, że czyn przypisany A. W. (1) został popełniony w okresie od lutego do marca 2006 r., zaś rozmowy, na które powołuje się obrońca, zostały zarejestrowane w dniu 1.08.2006 r. i 4.08.2006 r., a więc nie mogą stanowić miarodajnej podstawy do ustaleń w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego, co do zdarzeń jakie miały miejsce znacznie wcześniej. Po upływie pięciu miesięcy od zdarzenia, diametralnie różne mogły być więc wzajemne relacje pomiędzy A. W. (1), a oskarżonymi A. K. (1) i K. P. (1), niż w dacie wyłudzenia kredytu w banku (...) S. A. Oddział w B.. Okoliczność, że w czasie prowadzonych i zarejestrowanych wówczas rozmów, oskarżeni A. K. (1) i K. P. (1) mogli wywierać presję na A. W. (1) nie oznacza, że takiej samej presji był on również poddawany w czasie dokonania przypisanego mu oszustwa i nie uczestniczył w nim dobrowolnie i świadomie.

Reasumując, brak jest podstaw do przyjęcia, że fragmenty rozmów, na które powołuje się obrońca, podważają ustalony w sprawie stan faktyczny. Nie wynika z nich również, aby oskarżony odstąpił od popełnienia przypisanych mu czynów lub też starał się w jakimś momencie wycofać się z przestępczego przedsięwzięcia. Takie wycofanie lub odstąpienie, w dacie prowadzonych rozmów, nie było już możliwe w sytuacji, gdy bank już w dniu 10 marca 2006 r., uruchomił kredyt i przelał całą kwotę kredytu w wysokości 272.090 zł. na wskazany przez P. P. (1) rachunek założony przez S. D..

Ostatecznie więc do dokonania przestępstwa doszło i oskarżony w nim aktywnie uczestniczył, chociażby poprzez złożenie w Starostwie Powiatowym w B. wniosku o wypis z operatu ewidencyjnego nieruchomości w B., na zakup której został wyludzony kredyt w banku (...) S. A. oraz zlecenie wykonania operatu szacunkowego tejże nieruchomości.

W złożonym wniosku o wypis z operatu ewidencyjnego oskarżony wskazał, że żądany dokument jest mu potrzebny w celu złożenia w kancelarii notarialnej. Dodać należy, że oskarżony nie był właścicielem przedmiotowej nieruchomości i nie posiadał pełnomocnictwa do jej sprzedaży. Pomimo tego zlecił przeprowadzenie operatu szacunkowego przedmiotowej nieruchomości, gdzie jako cel sporządzonej wyceny zostało wpisane „zabezpieczenie kredytu hipotecznego”. Zauważyć przy tym należy zbieżność czasową pomiędzy datą sporządzenia operatu szacunkowego w dniu 21.02.2006 r., datą złożenia wniosku o wypis z operatu ewidencyjnego w dniu 22.02.2006 r., a datą udzielenia kredytu w dniu 28.02.2006 r. Oskarżony potwierdził, że operat szacunkowy i wypis rejestru gruntów przekazał następnie K. P. (1) i A. K. (1) (K. 167, 5028 – 5030, 5082). W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że A. W. (1) w istocie „oddął do dyspozycji” nieruchomość, która umożliwiła popełnienie przestępstwa i miał tego pełną świadomość. Potwierdzają to również wyjaśnienia K. P. (1), który podał, że widział u oskarżonego A. W. (1) komplet podrobionych pieczęci na nazwisko notariusz H. S. z kancelarii przy ul. (...) w B., a więc takich samych pieczęci, które posłużyły do sfalszowania aktu notarialnego przedłożonego w banku (...) S. A. (k. 1622).

Pozbawiony podstaw jest również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił bowiem na czym polegał udział A. W. (1) w wyludzeniu kredytu hipotecznego w Banku (...) S.A. na zakup nieruchomości w miejscowości B.. Wbrew wywodom skarżącego, był to udział dobrowolny i świadomy. Zebrany materiał dowodowy wskazuje, że A. W. (1) wiedział w jakim przestępczym procederze uczestniczy i nie był jedynie narzędziem w ręku A. K. (1) i K. P. (1), wykorzystanym przez nich do popełnienia oszustwa, jak to sugeruje obrońca. Jego rola w dokonanym przestępstwie nie była przypadkowa. W świetle relacji K. P. (1), był on współnikiem A. K. (1) i częstym bywalcem klubu (...), gdzie były omawiane przestępcze przedsięwzięcia (k. 277 – 286).

Istotnie dokumenty w postaci operatu wypisu z ewidencji gruntu zostały uzyskane legalnie przez oskarżonego, jednak posłużyły do realizacji celu przestępczego i miał on tego świadomość. Celem pozyskania tychże dokumentów nie była kwestia rozliczenia się żoną przy podziale majątku, jak utrzymywał oskarżony. W operacie szacunkowym sporządzonym przez rzeczoznawcę jego cel został wskazany w sposób jednoznacznie. Było nim „zabezpieczenie kredytu hipotecznego”. Oczywistym jest przy tym fakt, że cel sporządzenia przedmiotowego operatu został wskazany przez zlecającego tj. oskarżonego. Natomiast we wniosku o wydanie wypisu z operatu ewidencyjnego uzasadnił swój wniosek potrzebą złożenia dokumentu w kancelarii notarialnej. A. W. (1) w złożonych wyjaśnieniach nie przeczył również, że znał A. K. (1) i K. P. (1) i prowadził z nimi rozmowy na temat wyceny nieruchomości w B..

Powołane fakty wskazują, że A. W. (1) przekazując pozyskane przez siebie dokumenty A. K. (1) i K. P. (1) wiedział o tym, że zostaną przez nich wykorzystane do wyludzenia kredytu hipotecznego. Miał przecież świadomość, że nieruchomość, której dotyczył sporządzony operat szacunkowy nie może stanowić zabezpieczenia kredytu, ponieważ stanowiła wówczas własność jego byłej żony – D. W. i jej siostry. Obie nie godziły się na jej sprzedaż o czym oskarżony również wiedział. Wiedziała o tym też jego konkubina – I. K.. W konsekwencji oskarżony będąc wówczas w konflikcie ze swoją żoną od początku wiedział, że pozyskane przez niego dokumenty nie zostaną wykorzystane do sprzedaży nieruchomości lecz do uzyskania kredytu hipotecznego w banku, więc działał z zamiarem kierunkowym dokonania oszustwa.

Oczywistym jest też fakt, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w świetle wyjaśnień K. P. (1) taką korzyść uzyskał. Przypadający mu udział w tym przestępczym przedsięwzięciu został mu wypłacony po upływie około dwóch tygodni przez A. K. (1), przy czym K. P. (1) nie wiedział w jakiej kwocie.

Jeśli nie ustalono wysokości korzyści majątkowej uzyskanej faktycznie przez A. W. (1), to bezprzedmiotowe są również dywagacje na jaki cel przeznaczył uzyskane w ten sposób środki pieniężne. Okoliczność ta, tak mocno akcentowana w apelacji obrońcy, nie ma znaczenia dla ustalenia bytu przypisanego mu przestępstwa i nie podważa poczynionych w tym zakresie ustaleń. Zauważyć należy, że Sąd Okręgowy ustalenia w tym zakresie w głównej mierze oparł na wyjaśnieniach K. P. (1), które w części uznał za wartościowy dowód w sprawie (str. 18 uzasadnienia wyroku). Natomiast sugestie, jakoby A. W. (1) pieniądze uzyskane z tytułu swojego udziału w wyłudzeniu kredytu na szkodę banku (...) S. A. mógł przeznaczyć na zakup mieszkania, pojawiły się w wyjaśnieniach A. K. (1), które Sąd odrzucił jako niewiarygodne.

Nie ulega jednak wątpliwości, że w tym okresie A. W. (1) znajdował się w trudnej sytuacji finansowej i był zarejestrowany w Urzędzie Pracy w B. jako bezrobotny (k. 7646). Nie może zatem dziwić fakt, że oskarżony po upływie trzech miesięcy od udzielenia przez bank kredytu, mimo uzyskania korzyści za swój udział w przestępstwie, zwrócił się do A. K. (1) o zwrot pożyczonych mu pieniędzy. Upominanie się u dłużnika o zwrot pożyczki jest przecież naturalną reakcją wierzyciela i zgodną przy tym z doświadczeniem życiowym.

Poczynionych w tym zakresie ustaleń nie poważa też okoliczność, że w domu A. W. (1) zabezpieczono inny wcześniejszy operat szacunkowy z sierpnia 2005 r. sporządzony przez A. S.. Faktem powszechnie znanym jest przecież, że banki udzielając kredytów hipotecznych, żądają aktualnej wyceny nieruchomości, która ma stanowić zabezpieczenie udzielonego kredytu.

W sytuacji, gdy opisany przez K. P. (1) sposób gromadzenia dokumentacji wykorzystanej do udzielenia kredytu, udział w tym procesie poszczególnych oskarżonych oraz ich obecność w banku i urzędach, znajduje wsparcie w zeznaniach zatrudnionych tam pracowników oraz zabezpieczonej dokumentacji, co najmniej zdziwienie musi budzić zarzut obrońcy, że wyjaśnienia K. P. (1) nie znalazły potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym.

W odniesieniu do apelacji obrońców R. T. (2).

Zauważyć należy, że większość z kwestii podnoszonych przez oboje skarżących, stanowiła element wspólny i była powielana we wniesionych środkach odwoławczych, co uzasadnia łączne ustosunkowanie się do stawianych w tym zakresie zarzutów i wspierającej je argumentacji.

Na plan pierwszy wysuwa się zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że oskarżony R. T. (2) dopuścił się przypisanych mu czynów. Apelujący zmirzają do wykazania, że wina R. T. (2) została oparta wyłącznie na niewiarygodnych pomówieniach K. P. (1). Tak podniesiony zarzut implikuje konieczność ustalenia czy pomówienia współoskarżonego mogą, w jakim zakresie i okolicznościach, stanowić pełnowartościowy materiał dowodowy w sprawie.

Zarówno w doktrynie i judykaturze zgodnie przyjmuje się, że pomówienie jest dowodem, który przy zachowaniu określonych wymogów, może stanowić podstawę ustaleń faktycznych, w tym ustaleń w przedmiocie winy osób pomawianych, jak też osoby, która pomawia. Pomówienie współoskarżonego - nawet następnie odwołane - może być również dowodem winy, jeżeli spełnia odpowiednie warunki. Stanowisko to potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 stycznia 2006 r. II KK 29/05 (OSNKW 2006/4/41) stwierdzając wprost, iż „pomówienie, czyli obciążanie w złożonych wyjaśnieniach innej osoby odpowiedzialnością za przestępstwo jest w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami (art. 7 k.p.k.)”.

Oczywistym jest też fakt, że ocena wiarygodności pomówienia wymaga ze strony sądu szczególnej ostrożności, gdyż pomówienie nie stanowi dowodu pełnowartościowego, chyba że jest ono jasne i konsekwentne, a ponadto znajduje potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich, przy czym nie bez znaczenia jest też osobowość pomawiającego. Prawdziwość pomówienia może być kwestionowana także ze względu na osobiste zainteresowanie

pomawiającego, zmierzające np. do przerzucenia winy na inną osobę lub nawet zmniejszenia winy własnej (wyr. 7 s. SN z 11 X 1977 r., VI KRN 235/77, nie publ.).

Wyjaśnienia złożone w śledztwie, a następnie odwołane lub zmienione, stanowią również dowód w sprawie, który podlega swobodnej ocenie w konfrontacji z innymi dowodami przy uwzględnieniu wskazanych powodów ich zmiany lub odwołania. O wartości dowodowej zeznań lub wyjaśnień nie decyduje zatem to, w jakim stadium postępowania zostały one złożone, lecz ich treść w konfrontacji z innymi dowodami (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 1978 r., V KR 78/78, OSNKW 12/1978, poz. 147).

W razie odwołania takiego "wyjaśnienia-pomówienia" należy w szczególności wnikliwie zbadać, czy wskazane powody uzasadniają ich zmianę, a więc czy są przekonujące.

W przedmiotowej sprawie kontrola Sądu ad quem w istocie sprowadza się do ustalenia, czy pomówienia oskarżonego K. P. (1) złożone na etapie śledztwa i następnie odwołane, spełniają powołane kryteria i znajdują potwierdzenie w innych dowodach i czy ocena przedmiotowego dowodu przez Sąd I instancji nie nastąpiła z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.).

Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że sąd a quo uwzględnił te wszystkie uwarunkowania i właściwie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym wyjaśnienia K. P. (1) i z oceny tej wyprowadził trafne wnioski o winie oskarżonego R. T. (2).

Uwadze tego sądu nie umyka również specyfika dowodu z „pomówień”, czemu dał wyraz w części motywacyjnej wyroku, gdzie dokonał ich szczegółowej analizy w konfrontacji z innymi dowodami przy zastosowaniu zasady nieufności. Lektura uzasadnienia wskazuje, że dokonana w tym zakresie ocena jest wszechstronna, a nie jednostronna, powierzchowna i fragmentaryczna jak to widzą skarżący.

Wyrażona w art. 7 k.p.k. zasada swobodnej oceny dowodów oznacza nakaz dokonywania oceny uwzględniającej kryteria obiektywne (logikę, wiedzę, doświadczenie życiowe), która podlega kontroli procesowej w trybie odwoławczym, a sąd w uzasadnieniu podjętej decyzji musi wyjaśnić motywy jakie nim kierowały w dokonywaniu rozstrzygnięcia.

Ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia zawartego w wyroku, nie naruszają zasady swobodnej oceny dowodów. Zostały dokonane na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej i jest zgodna ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

Punktem wyjścia rozważań dotyczących oceny pomówień K. P. (1) jest ustalenie, czy wyjaśnienia oskarżonego ze śledztwa zostały złożone w warunkach zapewniających swobodę wypowiedzi. Na tak postawione pytanie należy odpowiedzieć twierdząco. W aktach sprawy brak jest bowiem jakichkolwiek dowodów lub poszlak, które wskazywałyby na to, że podczas kolejnych przesłuchań w śledztwie, była na niego wywierana jakakolwiek presja fizyczna bądź psychiczna. Co więcej, sam K. P. (1) przyznał, że miał wówczas zapewnioną pełną swobodę wypowiedzi, a nawet w czasie przesłuchania robiono przerwę na posiłki i kawę (k. 283). Dodać należy, że oskarżony w tym czasie był przesłuchiwany nie tylko przez funkcjonariuszy policji, którzy rzekomo mieli wywierać na niego presję, ale również przez prokuratora oraz przed Sądem na posiedzeniu w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania (k. 292). Gdyby zatem jego wyjaśnienia zostały złożone pod presją, to miał on dostatecznie dużo czasu i możliwości, aby wcześniej, jeszcze na etapie śledztwa, ujawnić tę okoliczność i odwołać swoje wyjaśnienia.

Sąd I instancji słusznie zanegował również, aby pomówienia K. P. (1) były elementem zemsty lub odwetu w stosunku do współoskarżonego R. T. (2). Wykazał przy tym brak spójności i logiki w relacji R. T. (2), który w sposób nieudolny usiłował wykazać, że K. P. (1) obciążając go miał kierować się zemstą z uwagi na istniejący pomiędzy nimi konflikt.

Powodem konfliktu miała być kolizja do jakiej doszło w W. w dniu 10 listopada 2006 r. Oskarżony utrzymywał również, że miał być szantażowany przez K. P. (1). Jak jednak słusznie zauważył Sąd I instancji, K. P. (1) wyjaśnił na okoliczność

przestępczej działalności R. T. (2) jeszcze podczas przesłuchania w kwietniu i czerwcu 2007 r., a więc jeszcze przed rzekomym szantażem do którego miało dojść na przełomie sierpnia i września 2008 r. (k. 865 – 867, 2047 – 2049, 7051 - 7056).

Z kolei samochód marki A. (...) który uczestniczył w kolizji i uległ uszkodzeniu, został wzięty z (...), którego właścicielem jest S. P. i jedynie on jako pokrzywdzony miał uzasadnione roszczenia do K. P. (1). Nie sposób zatem jest upatrywać w tym zdarzeniu tak istotnego powodu, który skłonić miałby K. P. (1) do złożenia obciążających oskarżonego wyjaśnień. Sąd Okręgowy słusznie zatem przyjął, że wskazywane przez oskarżonego powody pomówienia były błahе i nieracjonalne.

Oceny tej nie mogą też podważyć zeznania M. K. (2) i P. L. (1) na które powołują się obrońcy. Wiarygodność ich podważają okoliczności w jakich zostały złożone. Mianowicie powołani świadkowie sami wskazują, że wspólnie z R. T. (1) przebywali w areszcie śledczymi i mieli z nim kontakt w trakcie spacerów oraz za pośrednictwem nielegalnej korespondencji „grypsów”. Oczywistym jest zatem fakt, że pozostając wówczas w bliskich relacjach z oskarżonym, starali się przedstawić taki przebieg zdarzeń, który byłby dla niego korzystny i potwierdzić okoliczności na jakie powołuje się.

O braku wiarygodności ich przekazu świadczą również źródła informacji na jakie powołują się. M. K. (1) powołuje się w tym kontekście na rozmowę telefoniczną z K. P. (1), zaś P. L. (1) na rozmowę z samym oskarżonym z którym wówczas przebywał w areszcie śledczym (k. 7338, 7253). Z powyższego wynika, że P. L. (1) nie był naocznym świadkiem zdarzeń będących przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie i przekazuje jedynie to co usłyszał bezpośrednio od R. T. (1). Natomiast oskarżony nie był zainteresowany przekazywaniem mu informacji dla siebie obciążających, a jedynie tych, które stanowiły przyjętą przez niego linię obrony. Z kolei zeznania M. K. (2), jak słusznie zauważył Sąd I instancji, są niejasne i niejednoznaczne. Miał on potwierdzić jakoby K. P. (1) szantażował oskarżonego żądając od niego pieniędzy i grożąc złożeniem obciążających go wyjaśnień, a jednocześnie zaprzeczył, aby K. P. (1) „sypał”, a więc pomawiał R. T. (1) o co pokłócił się z oskarżonym (k. 7337 – 7338). W wyjaśnieniach K. P. (1) brak jest odniesienia do tej kwestii, co świadczy o tym, że przekaz świadka w tej części nie jest wiarygodny.

Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił również zeznania pozostałych świadków do których odwołują się skarżący tj. Z. S. (1), S. P., M. J. i H. J. (2), które w zasadniczej części wspierają wersję zdarzeń opisaną w śledztwie przez K. P. (1). Mianowicie Z. S. (1) opisał okoliczności w jakich nawiązał kontakt z oskarżonymi oraz spotkanie z R. T. (1) i K. P. (1) dotyczące sprzedaży posiadanej przez niego nieruchomości w D. gm. K.. Nie znał wcześniej oskarżonych i z natury rzeczy nie posiadał wiedzy co do udziału oskarżonego w grupie przestępczej.

Z kolei S. P. zeznawał na okoliczności dotyczące pośrednictwa jego (...) w zakupie pojazdów na nazwisko G. S. (1) i wypożyczenia z komisju przez K. P. (1) samochodu marki A. (...), który uczestniczył w kolizji i uległ uszkodzeniu. On również mógł nie posiadać wiedzy o działalności przestępczej oskarżonego R. T. (1).

Wiedzę taką posiadali natomiast M. J. i H. J. (1), którzy, jak słusznie zauważył Sąd I instancji, w złożonych zeznaniach świadomie umniejszają swoją wiedzę na ten temat. Według wyjaśnień K. P. (1), to oni mieli odebrać od niego pojazdy S. (...) i M. (...) i pomagać przy fałszowaniu dokumentów. Z osobistych względów nie byli jednak zainteresowani wyjawieniem całej wiedzy jaką posiadali. Taka postawa miała na celu zapobieżenie własnej odpowiedzialności karnej jak też determinowana była swoistą „solidarnością” jaka istnieje w środowisku przestępczym, w którym obciążanie współników jest szczególnie piętnowane.

Należy też przypomnieć, że oskarżony w złożonych wyjaśnieniach sam przyznaje autentyczność niektórych faktów wskazanych przez K. P. (1). Podał mianowicie w swoich wyjaśnieniach, że to on osobiście wskazał K. P. (1) posesję w miejscowości D., gmina K. i wraz z nim udał się do tej miejscowości. Przypisuje jedynie sobie inną rolę w tym zdarzeniu. Jednak jego rola nie ograniczyła się jedynie do wskazania nieruchomości. Ustalenie nieruchomości wystawionej na sprzedaż nie wymagało też szczególnych zabiegów i kompetencji w sytuacji, gdy jej właściciel zamieścił ogłoszenie o sprzedaży w prasie i jednocześnie wywiesił baner o sprzedaży.

Udział R. T. (2) w tym przestępczym procederze był znacznie szerszy niż to wynika z jego wyjaśnień. W świetle relacji K. P. (1) oskarżony wspólnie z nim oraz A. K. (1) przygotowywał dokumenty potrzebne do uzyskania kredytu z (...) na nazwisko R. J.. On również znalazł nieruchomości i R. J. jako osobę na którą miał być wzięty kredyt i zajął się fałszowaniem dokumentów na jego nazwisko (k. 2047). Wspólnie z nim przygotowywał R. J. do roli Prezesa firmy (...). To on wspólnie z A. K. (1) miał również zdecydować na co zostaną przeznaczone pieniądze z tego kredytu (k. 6271, 6575).

Wskazują na to nie tylko wyjaśnienia K. P. (1) ze śledztwa, ale również zeznania obiektywnego świadka - właściciela oferowanej do sprzedaży nieruchomości – K. S. (1). Podał on mianowicie, że to R. T. (2) był zainteresowany zakupem jego nieruchomości i to jemu za pokwitowaniem przekazał dokumenty w postaci aktu notarialnego i wypisu z rejestru gruntów jako potencjalnemu nabywcy. Potwierdza ten fakt załączone w aktach sprawy pokwitowanie (k. 6755). Co do tej okoliczności nie miał żadnej wątpliwości zwłaszcza, że spisał z okazanego mu dowodu osobistego jego dane personalne.

Wskazuje to jednoznacznie, że oskarżony aktywnie uczestniczył w rozmowach dotyczących zakupu tej nieruchomości i jednocześnie potwierdza prawdziwość relacji K. P. (1), który podał, że między innymi z tego powodu nie doszło do sfinalizowania przestępczego przedsięwzięcia, pomimo, że wstępnie wniosek o kredyt został pozytywnie zaakceptowany. Mianowicie R. T. (2) obawiał się zdekonspirowania, ponieważ w trakcie prowadzonej rozmowy z właścicielem nieruchomości, wylegitymował się swoim autentycznym dowodem osobistym (k. 6272). Ponadto do banku nie dostarczono kompletu dokumentów. Okoliczność wskazana przez K. P. (k. 6271 (...)), została potwierdzona przez pracownika banku K. S. (2) (k. 15696).

Gdyby K. P. (1) nie uczestniczył w przedmiotowym zdarzeniu, nie znalazłby tych faktów i okoliczności oraz roli pozostałych oskarżonych. Jego wyjaśnienia w tej części znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności w zeznaniach powołanego świadka K. S. (1), K. S. (2) oraz zabezpieczonej dokumentacji (k. 6517 – 6543), co wskazuje, że w tym zakresie są one wiarygodne.

W zasadniczej części wyjaśnienia K. P. (1) znajdują też wsparcie w wyjaśnieniach R. J., który potwierdził okoliczności dotyczące jego zwerbowania oraz roli jaką odegrał w tym procederze. W tym stanie rzeczy brak jest podstaw do kwestionowania wartości dowodowej tychże źródeł dowodowych, jak też poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych.

Oceny tej nie zmienia też okoliczność, że podczas dokonanego okazania R. J. nie rozpoznał oskarżonego w sytuacji, gdy sam oskarżony nie kwestionował swego osobistego udziału w niektórych zdarzeniach opisywanych przez K. P. (1), związanych z zakupem nieruchomości w miejscowości D., gmina K.. Brak rozpoznania mógł być podyktowany obawą zemsty ze strony oskarżonego, bądź też być wynikiem upływu czasu.

W kwestii związanej z drobnymi nieścisłościami występującymi w wyjaśnieniach K. P. (1), a podnoszonymi przez skarżących, Sąd Apelacyjny wypowiedział się już wcześniej odnosząc się do stawianych w tym zakresie zarzutów w apelacji obrońcy B. K.. Dlatego też niecelowe jest powielanie w tym miejscu zawartej tam argumentacji. Wystarczy podkreślić, że pamięć ludzka jest ułomna i naturalnym zjawiskiem jest, że wraz z upływem czasu w pamięci świadków, jak też oskarżonych zacierają się pewne szczegóły opisywanych przez nich zdarzeń. W tym przypadku nie dotyczą jednak one kwestii o charakterze zasadniczym i jako takie nie mają też one znaczenia dla ustaleń, co do zakresu odpowiedzialności karnej oskarżonych, w tym R. T. (2). W świetle wyjaśnień K. P. (1), R. T. (2) pełnił też wiodącą rolę w procederze związanym z leasingiem trzech samochodów tj. S. (...), S. (...) i M. O. (k. 2274).

Z kolei co charakteru grupy, którą kierowali A. K. (1) i K. P. (1), a w ramach której działał również R. T. (2), Sąd Apelacyjny wypowiedział się już odnosząc się do apelacji obrońcy K. P. (1) i P. P. (1). Zawarte tam ustalenia odnoszą się również do oskarżonego R. T. (2), którego K. P. (1) wskazuje wprost jako jednego z członów grupy przestępczej (k. 290).

Wystarczy dodać, że celem tej grupy było m.in. wyludzenie kredytów bankowych i leasingów samochodowych, a przecież tego rodzaju czynów działając wspólnie i w porozumieniu z innymi członkami tej grupy tj. A. K. (1) i K. P. (1), dopuścił się oskarżony. Świadczy to o tym, że był stałym i aktywnym elementem struktury tejże grupy, w ramach której dopuścił się przypisanych mu przestępstw. Choć zgodnie z treścią art. 258 § 1 k.k. penalizacji podlega branie udziału w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie chociażby jednego przestępstwa.

Podkreślić należy, że zarzuty podniesione w apelacjach obrońców w zasadniczej części pokrywają się z zarzutami podniesionymi w piśmie oskarżonego nazwanym apelacją z dnia 17.03.2015 r., które należy traktować jako ich uzupełnienie (k. 16735 – 16747). Nowym wątkiem jaki pojawia się w tym piśmie jest kwestia nie pociągnięcia do odpowiedzialności karnej M. J. i H. J. (1), którzy wg. wyjaśnień K. P. (1) mieli zabrać dwa spośród trzech pojazdów, będących przedmiotem przypisanego mu przestępstwa. Samochody te miały być następnie wywiezione na Ukrainę (k. 2274). Zauważyć jednak należy, że kwestia odpowiedzialności karnej tych osób nie została objęta postępowania w niniejszej sprawie przez oskarżyciela publicznego. Z natury rzeczy nie mogła być więc również przedmiotem zainteresowania Sądu I instancji.

Zastrzeżeń nie budzą też orzeczone wobec oskarżonych kary. Orzekając w tym przedmiocie Sąd Okręgowy uwzględnił właściwości i warunki osobiste oskarżonych oraz ich dotychczasowy sposób życia, w tym uprzednią karalność. Przy tej ocenie uwzględnił też charakter popełnionych przez oskarżonych czynów oraz ich „ciężar gatunkowy”. W tym zakresie są one wyczerpujące i nie były też kwestionowane przez strony. Sąd baczyl jednocześnie, aby orzeczone kary nie przekroczyły stopnia winy oskarżonych i spełniły pokładane w nich cele zapobiegawcze i wychowawcze. Sąd Apelacyjny ustalenia te w pełni aprobuje. Dlatego orzeczonych wobec oskarżonych kar nie można postrzegać jako rażąco surowych.

Odnosząc się w tym miejscu bezpośrednio do apelacji obrońcy R. J., nie można zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, że rola tego oskarżonego w przypisanym mu przestępstwie nie była znacząca. Zauważyć w szczególności należy, że bez jego udziału dokonanie czynu nie byłoby możliwe. Charakteryzuje się on znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Jego rola nie ograniczyła się do użyczenia swoich danych personalnych do usiłowania wyludzenia kredytu, ale również obejmowała podpisanie szeregu dokumentów użytych do popełnienia przestępstwa. Pobudki jakimi kierował się zasługują również na potępienie. Jest osobą w wysokim stopniu zdemoralizowaną o czym świadczy jego wielokrotna karalność, w większości za czyny tego samego rodzaju przeciwko mieniu (k. 16597 - 16599). Przypisanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. Zgodzić zatem należy ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, że w przypadku tak niepoprawnego sprawcy, nie sposób przyjąć pozytywnej prognozy o jakiej mowa w art. 69 § 1 i 2 k.k. warunkującej zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Podobną ocenę należy odnieść do apelacji obrońcy P. P. (1) w części zarzucającej rażąco niewspółmierność orzeczonej kary. Obrońca bagatelizuje społeczną szkodliwość czynów przypisanych temu oskarżonemu i jego rolę w oszustwie dokonanym na szkodę banku (...) S.A. Należy zatem przypomnieć, że przedmiotem oszustwa były środki pieniężne w łącznej kwocie 272.090 zł. stanowiące mienie znacznej wartości. Szkoda wyrządzona tym czynem była więc wysoka, zaś rola oskarżonego w tym czynie była znacząca, szczególnie w zakresie pozyskania dokumentów swego kuzyna – G. S. (1), którymi sprawcy posłużyli się przy wyludzeniu kredytu z banku. Okolicznością obciążającą jest też wielość popełnionych przestępstw o znacznym ładunku społecznej szkodliwości, w tym w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Oskarżony był również uprzednio karany za umyślne przestępstwo przeciwko mieniu na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, która jednak nie spełniła pokładanych w niej celów wychowawczych i zapobiegawczych (k. 14463).

Z tych też względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za postępowanie przed sądem drugiej instancji orzeczono zgodnie z treścią § 17 ust. 1 pkt 5 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej

przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801), o opłatach za drugą instancję na podstawie art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zaś o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze zgodnie z treścią art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 633 k.p.k. i art. 624 § 1 k.k.